

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Curs de specializare Explo

SUPLIMENT
BUN VENIT ÎN FAMILIE

5 Grupele mici - 1

8 Îți scriem de aici
pentru că nu ești aici - 5

13 Măini peste lume

17 Sănătate

20 Vindecare pentru
toțiEditoriale
3, 4Știri
24

În numărul viitor:

Dumnezeu, care
cheamăSă privim încă o dată spre
cartea lui Iona.

Ieslea este prea înaltă

Iubite frate redactor, citește cu regularitate editorialele Dv. Nu vi se pare că puneți hrana să fie ajunsă doar de absolvenți universitari? Dacă mieii ajung la ea, o să le placă și la oi.

Jeremia Florea, pastor,
Spring Meadows, Bee
Branch, S.U.A.

Articole de citit și când ești obosit

Mă bucur pentru articolele din *Curier*, care sunt consistente, actuale, te fac să gândești, conțin material abundent pentru predici, imbolduri pentru activitate în biserică și pentru misionarism. Subiecte cum ar fi „Misiunea ca vindecare”, „O comunitate cu inițiative valoroase - Craiova” etc. sunt pline de idei valoroase și actuale. Subiectele despre familie sunt minunate, chiar dacă unele idei depășesc educația noastră tradițională (parec nu suntem pregătiți să le asimilăm).

Subiecte ca „Ne jucăm cu chipul lui Dumnezeu” sunt de strictă actualitate, dar se adresează, după părerea mea, celor cu studii medii și superioare, nu tuturor membrilor. Cred că acest subiect, tratat pe larg, ar fi trebuit publicat în *Semnele Timpului*, iar în *Curier* să fi fost publicată o formă prescurtată, fără termenii precum „cartografierea genetică”.

Iată câteva sugestii:

- Din *Curierul Adventist* să nu dispară subiecte despre misionarism intern și internațional, care să capteze atenția și să poată fi citite și când ești obosit, știri sau istorisiri ca „Misionar în

Filipine”. Eu pe acestea le caut și le citesc prima dată în *Curier*.

- Subiectele lungi, cu termeni neînțeleși de toți cititorii să fie publicate în alte reviste.

- În *Curier* să fie incluse sfaturi pentru sănătate, scurte și ușor de înțeles (ex. „cura de struguri” etc.).

- Să apară și decedații noștri mai cunoscuți. Subiectele pe care le publicați sunt extraordinare, dar aș dori ca acest *Curier Adventist* să fie al tuturor, să alunge plictiseala și mai ales oboseala, să aflăm mai mult despre viața bisericii. Iar subiectele mai adânci să fie publicate în altă revistă.

Daniel Mocanu,
Vălcănești, Prahova

Dieta de crudități

(Vezi *Curierul* din iunie.)

Omul a fost creat pentru o dietă crudă (Gen. 1,25). Mă îndoiesc că Eva ar fi avut în Eden o oală sub presiune și un aragaz. Foloseau vegetalele așa cum se găseau. Ellen White, în cartea *Dieta și hrană*, la pagina 403, vorbește despre dieta potrivită cu reforma sanitară. La ce dietă se referă? Apoi, la pagina 404 în aceeași carte, vorbește despre dieta inițială:

„Unind învățătura cu exemplul, arătați clar că hrana pe care i-o dăduse Dumnezeu lui Adam în starea sa curată de orice păcat este cea mai bună hrană pentru omul care caută să ajungă în acea stare de nepăcătuire”. Nu cumva este vorba despre o dietă de crudități?

Este dovedit științific că sucul de cartof crud acționează ca un pansament în

ulcerul de stomac, ca de altfel și sucul de varză crudă.

La noi se găsesc din abundență nuci, fructe, lezime și zarzavaturi, în tot timpul anului. Cred că am necotici binecuvântările date de Creatorul, motivând că, pe timpul iernii, nu putem ține dieta inițială.

Este cunoscut faptul că occidentalii folosesc de foarte mulți ani cereale crude sub formă de mîsli (fulgi de grâu, ovăz, seacă, orez, negru), cu învelișul lor cu tot, care, dovedit științific, au valoare inestimabilă.

Persoanele care, când erau copii, au fost hrănite cu lapte de soia crudă și cu o dietă de crudități nu au făcut nici una dintre bolile copilăriei, iar acum, fiind ajunși la vârsta maturității, nu au nici o carie în gură.

Eugenia Bubău, Nazna,
Mureș

Răspuns: Aveți dreptate cu privire la alimentele potrivite să fie mâncate crude. Totuși cerealele și leguminoasele nu fac parte din această categorie. Exemplele date (măslă, lapte de soia) nu corespund realității, fiind prelucrate termic. Nu știm foarte mult despre felul în care consumau Adam și Eva alimentele naturale, în Eden.

Sora White face următoarele afirmații: „Cerealele... ar trebui găsite timp de mai multe ore... Pâinea... să fie tăiată în felii și uscată într-un cuptor cald... Apoi să fie rumenită ușor peste tot”. (vezi *Divina vindecare*, ed. 1997, pag. 281, 282, 284)

Intr-un articol viitor, în *Curier*, acest subiect va fi analizat pe larg.

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan,
Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt,
Teodor Huțanu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor
Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Buciman,
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu,
Gheorghie Modoran, Emilian
Niculescu

Secretar de redacție
Mihai Ghioaldă

Tehnoredacție George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal
20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacția la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrite nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Aprecierem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia
Viață și Sănătate.
Adresa: str. V. Braniște nr. 29,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIV nr. 9

Psalmi și sărăcie

Eu sunt sărac și lipsit, dar Domnul Se gândește la mine (Ps. 40,17). Un împărat, șezând pe scaunul său de domnie, se consideră sărac și lipsit, nenorocit și fără ajutor. Numai cel ce se găsește într-o mare strâmtorare se poate numi astfel. Nenorocirea mai mare constă în faptul că oamenii, în general, uită de cei săraci, de nevoile lor, sau chiar îi ocolesc. Dumnezeu însă, nu uită. Câtă mângâiere se găsește în aceste cuvinte ale psalmistului, care aduce asigurarea că „Domnul Se gândește la mine”! Conceptul de sărac, nenorocit, se întâlnește deseori în psalmi, motiv pentru care unii dintre ei au fost numiți psalmi ai plângerilor și tânguirilor.

Dar cine sunt acești nenorociți? Din punct de vedere social, săracii și nenorociții erau cei care nu dețineau bunuri materiale, cei fără minimum de existență, cei jefuiți sau asupriți. Pierderea averii sau a sănătății în perioada patriarhală, precum și în secolele următoare, deseori era privită ca fiind o pedeapsă care vine de la Dumnezeu. Și ucenicii s-au întrebat cu privire la tânărul care se născuse orb: „Oare cine a păcătuit?” (Ioan 9,1-4).

Istoria poporului Israel în perioada judecătorilor și a monarhiei cunoaște o diferențiere din punct de vedere social, dintre două clase distincte - cea a bogaților, înconjurați de confortul și luxul vremii respective, și cea a săracilor, obligați să suporte povara impozitelor și a sărăciei. Profeții și-au ridicat glasul împotriva acestei situații, adresând mustrări și avertizări. (Amos 4,1-3). Proorocul Isaia, prin paralelismul versului ebraic, exprimă aceiași concepție atunci când vorbește despre locul unde

urma să fie înmormântat Isus, afirmând: „Groapa Lui a fost pusă... la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisese nici un viclesug în gura Lui” (Is. 53,9).

Mitul hedonismului este dărâmat atunci când vine un necaz, o boală, o suferință, bătrânețea. Omul nu trebuie privit doar din unghiul material. Pentru această situație, Psalmii au o solie. Pentru cei cu sufletul păgubit, există speranță.

Însă acest concept social al sărăciei, în cartea Psalmilor, capătă o nouă dimensiune, și anume una spirituală, dezvoltând astfel ceea ce unii chiar au numit o teologie a sărăciei. În fața lui Dumnezeu, sărac și nenorocit este și omul cel mai bogat din punct de vedere material. Sărac este și împăratul. În Psalmul 72,4, termenul capătă o încărcătură deosebită, pentru că intervine Iahve, cel care face dreptate. Această denumire de sărac exprimă realitatea umană. Dumnezeu este bogat, „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie” (Exod. 34,6). În schimb, omul este „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apoc. 3,17).

Putem recunoaște sau nu această stare. Oare nu este cazul să ne în-

dreptăm spre cartea Psalmilor și să căutăm modul în care aplicăm aceste concepte? Cum se exprimă sărăcia la nivel relațional? Ce simțământ ne stăpânește atunci când coborâm într-o gară mare, acolo unde întâlnim un furnicar de lume?

Nu cumva existența altora nu are importanță? Înstrăinarea își croiește propriul ei drum, individualismul făcând să sporească egoismul cu toate lăstarele lui. Trăim o vreme în care fiecare își vede de drumul lui (vezi Is. 53,5,6).

Sărăcia spirituală se instalează și acolo unde ni se pare că lucrurile merg bine.

Slogane sunt vânturate prin aproape toate reclamele, promițând mult, bucurie fără griji și fără poveri. Într-un mod scilicitor, se injectează acea amăgire că fericirea, bucuria, mulțumirea, confortul sufletesc, toate aceste valori spirituale depind de stăpânirea anumitor bunuri. Deținem valori materiale de câteva ori mai multe decât cele ale străbunilor noștri, dar oare suntem mai fericiți?

Solomon numea această trudă, deșertăciune. Mitul hedonismului este dărâmat atunci când vine un necaz, o boală, o suferință, bătrânețea. Omul nu trebuie privit doar din unghiul material. Pentru această situație, Psalmii au o solie. Pentru cei cu sufletul păgubit, există speranță. În perioada Vechiului Testament, templul constituia un loc de refugiu. Sub ocrotirea Celui Prea Înalt, credincioșii găseau adăpost față de dușman (vezi Ps. 91,1-11). E timpul ca și noi, împreună cu psalmistul David, care, deși era împărat, fiind atins de Cuvântul lui Dumnezeu, se considera sărac, să ne recunoaștem adevărata stare. Îngerii doresc cu multă nerăbdare să ne descopere scăparea, salvarea (vezi Ps. 10,17-18).

Dumnezeu Se gândește la noi.

Ioan Câmpian Tătar,
trezorerul Uniunii

Fiii oamenilor

Eca atunci când s-a spart frontul... Ne continuăm goana, fără să știm dacă alergarea noastră îndârjită ne duce spre "ieșire" sau drept spre... ocolul cu prizonieri."

Așa caracteriza un sociolog, de curând, condiția, de totală metamorfoză, în care trăiește lumea sfârșitului de veac... Biserica, în imposibilitate de a se sustrage dezrădăcinării generale, aidoma unui călător de pe vasul care se scufundă, este cel mai crunt lovită de tranziție. Faptul acesta e de la sine înțeles, dacă îți cont că biserica profesază valori neschimbătoare, stabile, care au rezistat tuturor tranzițiilor, timp de aproape 6.000 de ani.

Conștientă de acestea, forurile responsabile - de la Conferința Generală până la pastorul de câmp - emit declarații menite să salveze crezul biblic advent, asemănându-se uneori cu acel gospodar grijuliu, care ascunde „Cloșca cu puii de aur” din fața năvălitorilor - în timp ce toată națiunea lui dispare... Oare ce ar valora tezaurul de doctrine, dacă viața bisericii - *spiritualitatea** - ar dispărea?

Creștinul de la sfârșit de mileniu dă înapoi, în confuzie. Valorile creștine, valabile pentru 1900 de ani: Biblia, creațiunea, păcatul, neprihănirea, adventul... sunt puse, inteligent, sub semnul „redefinirii”. Pentru ce? E știut că orice umblare la mecanismul unui cântar se face doar pentru a modifica poziția *acului* cântarului... Iar „acul” - e chiar *spiritualitatea*. Practic, ea ne apare azi ca o... aburială, ca o părere relativă și elastică, depinzând de om și de cultura lui, astfel încât sfințirea aceluiași Sabat, de către același popor, să ia chiar forme contrare, antagonice, la antipodii...

După spusele Domnului Hristos (Matei 24, 37), o singură dată s-a mai întâmplat aceasta, în toată istoria lumii: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului Omului...”

„Oglinda” din Geneza 6,1-13, care ne reflectă chipul contemporan, prezintă o epocă ticăloasă. Dar, atenție: nu *răutatea* antediluvianilor este elementul cheie al analogiei! Răutate „strigătoare la cer” a existat în orice perioadă din istorie. Gândiți-vă doar la decadența rafinată a Imperiului Roman sau la dezmățul brutal din perioada Renașterii... Raportul Genezei, însă, ne conduce la realitatea din spatele nelegiuirilor, și anume la o subtilă filozofie de *justificare* a răului, ba chiar de *sfințire a răului*, cuprinsă în expresia „*fiii oamenilor*”... în opoziție față de „*fiii lui Dumnezeu*” (Gen. 6,2). Dar ce este rău în „*fiii oamenilor*”?

...În 1900, când, sub loviturile unite ale înaltei critici, ale darwinismului și marxismului, declinul credinței în Dumnezeu lăsase omenirea într-un vid de autoritate morală, un tânăr medic evreu fondează *psihanaliza*. Numele lui e Sigmund Freud. Ca ateu militant, prin *psihanaliză*, el ținea să ofere un înlocuitor pentru creștinism. Eliminând, din capul locului, orice raportare la autoritatea divină, la conștiință sau la criterii morale absolute, el realizează un sistem, în care totul se explică în lumina pornirilor instinctuale și a reacțiilor de reprimare a acestora. Principiul său era că reprimarea pornirilor sexuale constituie cauza nevrozelor. Puternic contestată, *psihanaliza* lui are totuși un impact teribil asupra filozofiei veacului. Este ca o nouă Genesă - care explică dulce „păcatul” - și ca o nouă Evanghelie - în

care omul poate scăpa simplu de vina și de condamnarea lui! Păi, dacă tot ce înfrânează pornirile de jos duce la nevroză, atunci de ce să nu ne exprimăm instinctele, așa cum vor ele, și... să fim sănătoși? Și astfel, se aprinde fitilul pentru era permisivității, cu revoluția ei sexuală. În locul lui Dumnezeu și al binelui moral stau *omul și pornirile lui*. Autoritatea finală devine omul, iar criteriile morale devin foarte relative, în funcție de om și de cultura lui. „*Fiii omului*...”!

Însă nenorocirea devine ireversibilă abia atunci când „*fiii lui Dumnezeu*” - ultimele etaloane ale spiritualității - asimilează mentalitatea „*fiiilor oamenilor*”; când introduc permisivitatea umanismului în actul închinării; și când substituie umblarea smerită cu Dumnezeu cu psihologismul liberator, cu un „așa vreau eu”...

Omul contra lui Dumnezeu! Și „*fiii omului*” - contra „*fiiilor lui Dumnezeu*”. Adventismul se află în balanță. O nouă repriză a vechii lupte, din timpul lui Noe, în jurul *polului spiritual*. Dar cu un alt deznodământ. Tot tragic, pentru „*fiii* (apostați) ai lui Dumnezeu”. Dar... fără potop. Și - în loc de suflete - 144.000 de martori, din a căror inimă, Hristos luminează în tunicul spiritual al pământului.

Lucian Cristescu, directorul Departamentului Evanghelizare în Uniunea Română

* *Spiritualitatea este starea de spirit și de fapt care se instaurează în sufletul și în mintea omului și care se manifestă în atitudinile și acțiunile lui, atunci când acesta intră într-o relație personală cu Dumnezeu. În consecință, spiritualul se definește prin natura preocupărilor, a conversației, a acțiunilor..., practic prin natura fiecărei alegeri, oricât de mici, pe care o face omul în viața de toate zilele. Iar manifestările omului - rodul alegerii lui - vorbesc de la sine.*

Grupele mici - 1

Metodă autentică pentru o reușită deplină în consolidare, instruire și misiune

Evenimentul inedit - Net '96 - a contribuit în mod indiscutabil la încheierea anului evanghelistic 1996-1997, în cadrul Misiunii Globale, cu rezultate binecuvântate. Pe când efectele benefice ale acestui amplu program încă își mențineau ecoul, un alt eveniment major se profila în viața bisericii, pentru anul evanghelistic 1997-1998, cu un apogeu pe termen lung, intuit doar de cei care cred în repetarea Cincizecimii la o scară mondială.

Era vorba de Declarația cu privire la responsabilitatea spirituală în familia celor credincioși, publicată în *Curierul Adventist* din februarie 1997, cu titlul „Angajament total față de Dumnezeu”. Merită să recităm frază cu frază această declarație și articolele în legătură cu ea din același *Curier*. Cu permisiunea autorului, citez din editorialul apărut cu acea ocazie: „Consiliul anual al Conferinței Generale din 1996 a adoptat un document intitulat 'Angajament total față de Dumnezeu', care ne cheamă - ca indivizi și ca organizație - să ne verificăm prioritățile, așa încât ele să corespundă viziunii pe care o are Dumnezeu... Această declarație transmite un apel patetic: ori luăm în serios așteptările lui Dumnezeu, ori ne pecetluim singuri rătăcirea pentru încă multă vreme în pustia acestei lumi... Ca Evanghelia să ajungă 'la orice făptură', nu ajungem câțiva eroi, ci este nevoie de participarea tuturor... Obiectivele Misiunii Globale nu se vor realiza niciodată prin eforturile câtorva 'specialiști', ci prin slujirea consacrată a multora, a tuturor... Este timpul să aflăm ce duce cu

Pavel Burlacu

adevărat la împlinirea misiunii și să facem din aceasta singura noastră prioritate” (*Curierul Adventist*, februarie 1997, pag. 14).

Am recitit atent această Declarație și mi-am zis: *cu adevărat începe un alt eveniment major pentru viața bisericii. Dar care să fie metoda eficientă pentru ca aceste deziderate să prindă viață în practică?*

Am găsit o idee, în legătură cu metoda ce ar trebui folosită, chiar în Marele mandat pe care Domnul Hristos l-a dat bisericii Sale: „Duceți-vă... învățați-i..., botezați-i..., faceți ucenici” (Mat. 28, 19-20). Ideea se desprinde din faptul că Domnul Hristos Se adresează cu aceste cuvinte grupei mici a ucenicilor. Evanghelia trebuia să fie dusă prin sistemul „uceniei”, asigurându-se astfel un cadru de unitate organizatorică și o creștere exponențială „până la marginile pământului”. Știm cu toții că uceniei nu se fac cu o mulțime, ci în grupe mici, printr-o relație personală strânsă și constantă.

Domnul Hristos a acordat o foarte mare parte din timpul Său instruirii ucenicilor. El iubea mulțimea, dar știa că fără oameni instruiți în fruntea ei, care să continue lucrarea Sa, această mulțime era ca „niște oi care nu au păstor” (Matei 9,36; Marcu 6,34). Rezultatele procedurii Său s-au văzut imediat după înălțare. Într-un timp foarte scurt, prin lucrarea acestor puțini ucenici, mii de suflete s-au adăugat bisericii. Succesul nostru depinde de acceptarea metodei Domnului Hristos.

Poate de aceea prin Cuvântul inspirat ni se spune: „Predicați

mai puțin și educați mai mult prin susținerea de studii biblice și rugându-vă cu familia în grupe mici. Succesul nu va depinde așa de mult de cunoștințele și realizările voastre, cât de capacitatea de a găsi drumul spre inimă” (*Gospel Workers*, pag. 193). Pentru a întări ideea că metoda grupelor mici trebuie urmată, sfatul divin este concludent: „Formarea de grupe mici, ca bază a efortului creștin, este un plan care a fost prezentat înaintea mea de Acela care nu poate greși. Dacă există un număr mare de membri în biserică, aceștia să fie organizați în grupe mici care să lucreze nu numai pentru membrii bisericii, ci și pentru necredincioși” (*Evangelism*, pag. 115).

Când am studiat îndeaproape această metodă, am constatat că mulți alții au aplicat-o sau au încercat să o aplice. M-am întrebat, însă, de ce grupele mici, funcționale, nu sunt o realitate vie în peisajul bisericii din țara noastră și am găsit două motive. Primul ar fi că s-a pierdut ceva esențial din cunoașterea acestei metode. Iar al doilea ar fi că, în aplicarea metodei, este nevoie de o structură stabilă în programele bisericii. De al doilea aspect ne vom ocupa în partea a doua a acestui studiu.

Acum să regăsim valoarea grupei mici, oprindu-ne la câteva momente din istoria sacră.

Prin grupele mici în biserică înțelegem modalitatea prin care credincioșii, sub conducerea Domnului Hristos, stabilesc relații strânse de părtășie unii cu alții, ca să se sprijine reciproc și să facă planuri pentru a-i ajuta pe cei din afara cercului lor. În acest sens, istoria grupei mici este, de fapt, istoria bisericii.

În Biblie, grupa mică apare în Genesa, o dată cu descrierea planului divin, în vederea manifestării sociale și spirituale a omului. Apoi ea continuă prin toată istoria sfântă și își încheie rolul în Apocalipsa, când toate grupele sunt reunite pentru veșnicie la marea de cristal.

La început, când Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur“, nu i-a oferit o mulțime, ci o familie. Principiul vieții și al activității omului se împletește cu grupa mică (vezi Fapte 17,26). Aici se fac planurile pentru procreare. În atmosfera caldă a familiei se pregătesc și se dezvoltă viitorii conducători de alte grupe. Dumnezeu a rânduit ca aceste grupe mici să se reunească săptămânal pentru închinare și părtășie deplină în familia mare. În felul acesta, se menține simțământul de unitate și de apartenență.

Sistemul patriarhal, bazat pe principiul inițial al grupeii mici, a păstrat nealterate valorile morale și spirituale pentru o perioadă foarte lungă de timp.

După eliberarea din robia egipteană, bine intenționatul Moise a încercat din răspunderi să facă ordine civilă și religioasă în mulțimea eliberată. Dar se istovea, fără rezultate vizibile (Exod 18,18). Vine în vizită Ietro, un preot de țară, dar credincios și cu viziune (cine altul și-ar fi dat fata după un fugar necunoscut?). „Moise, ce faci tu nu este bine. Organizează poporul pe grupe...“ (vezi vers. 17). În câteva cuvinte, Ietro îi oferă generalului școlit la universitățile Egiptului un curs intensiv de organizație și psihologie pastorală, cu aplicație practică imediată. Moise primește sfatul, dezvoltându-l prin aceasta încă o latură a măreției sale spirituale, și anume dispoziția de a învăța, calitate indispensabilă tuturor celor care pășesc pe drumul deschis spre veșnicie. Dacă el ar fi respins acest sfat, ar fi respins planul lui Dumnezeu (vers. 23).

Modelul acesta de organizare se menține în tot Vechiul Testament. Plin de învățăminte pentru noi este momentul anunțat profetic în Isaia 58,12, cu o primă îm-

plinire în timpul lui Neemia. Acest bărbat, cu inima devotată în înțelegerea cauzei lui Dumnezeu (Neem. 1,4), trece în revistă lucrarea care trebuie făcută, fiind însoțit de „câțiva“, dar fără să spună „nimic vreunui dintre cei ce vedeau de treburi“ (2,12,16). Apoi lansează apelul: „Veniți să zidim“ (vers. 17). Spiritul Profetic spune că „bărbați pricepuți și cu influență au organizat în grupe diferite categorii de cetățeni, fiecare conducător fiind făcut răspunzător pentru zidirea unei părți a zidului“ (Profeti și regi, ed. 1991, pag. 465-466). Este semnificativ că fetele au rolul lor în această lucrare și sunt menționate în mod special (3,12). Fiecare era chemat să activeze „înaintea casei lui“ (3,28; 7,3), iar „la sunetul trâmbiței“, se adunau în același loc, ca o mare familie unită (4,20).

Acest model îl regăsim în Noul Testament la cei care aveau să lucreze pentru clădirea spirituală a bisericii Domnului Hristos.

„Totuși, printre ei au fost și câțiva oameni... care au vorbit grecilor și le-au propovăduit Evanghelia Domnului Isus. Mâna Domnului era cu ei și un mare număr de oameni au crezut și s-au întors la Domnul“ (Fapte 11,20,21).

Să urmărim pe scurt ce s-a întâmplat. Revărsarea Duhului Sfânt a condus la o explozie numerică a credincioșilor. Ei se organizează în grupe și se adunau în case (Fapte 20,20; Rom. 16,3-5; 1 Cor. 16,19; Col. 4,15). Biserica, formată în jurul apostolilor, era încă tributară unor concepte omenești învechite, care limitau „marginile pământului“ la cercul restrâns al neamului lor. Grupele nu aveau viziunea Duhului Sfânt pentru extinderea Evangheliei la neamuri. N-o aveau nici apostolii. Spre exemplu, pentru lămurirea apostolului Petru în această privință, a fost nevoie ca o viziune de-a dreptul șocantă să se repete de trei ori (Fapte 10,16).

În cele din urmă, Dumnezeu îngăduie persecuția și lucrarea se extinde prin forța împrejurărilor (Fapte 8,4). Este remarcabil că, în această perioadă, Filip, un evanghe-

list laic, are inițiativa de a predica neamurilor și mulți au fost botezați în zonele albe. Prin acest laic, Dumnezeu extinde lucrarea „pe drumurile pustii“, până în Etiopia. Pare curios faptul că cei mai mulți, chiar în persecuție, țineau la vechiul model omenească și predicau „numai iudeilor“ (Fapte 11,19). Totuși - slavă Domnului - ca pe timpul lui Neemia, au existat „câțiva“ care s-au constituit într-o grupă și „au vorbit și grecilor“, iar „mulți“ au fost câștigați pentru Domnul Hristos, deoarece „mâna Domnului era cu ei“ (vers. 20,21).

Vestea despre acești oameni, care lucrau cu umilință și credincioșie, a ajuns până la „Conferința Generală“ de la Ierusalim. Barnaba a fost trimis în delegație să vadă minunea la fața locului. Aici, el a înțeles că metoda s-ar potrivi foarte bine spiritului expansiv al apostolului Pavel, pe care l-a și chemat. Pavel, călăuzit de Duhul Sfânt, preia metoda și o multiplică, prin sistemul uceniciei, la dimensiuni nebănuite. Ca rezultat, într-un timp foarte scurt, fără mijloace sofisticate, întregul Imperiu Roman este bulversat de puterea irezistibilă a Evangheliei.

O, dacă am înțelege și noi astăzi ce înseamnă „mâna Domnului“ de partea noastră și cât de important este să-i lăși omului plăcerea de a lucra sub călăuzirea Duhului Sfânt! Fiecare să lucreze în grupe mici, în hainele simple, care i se potrivesc cel mai bine, nu în armura grea, care i se potrivește lui Saul, dar nu și lui David. Dacă am accepta și noi metoda acestor ucenici călăuziți de Duhul Sfânt, la cartierul general al Domnului Isus Hristos ar ajunge vestea: „Evanghelia a fost vestită...“ și s-ar sfârși această istorie tristă și dureroasă a păcatului.

Grupele mici ale bisericii primare, răspândite în tot Imperiul, nu foloseau timpul, energiile și mijloacele pentru a construi catedrale pentru mulțimi (asta făceau cu mult succes păgânii). Grija lor cea mai mare era să fie gata la venirea Domnului Hristos și să le predice altora Evanghelia.

Împotriva acestor lucrători zeloși pentru cauza lui Dumnezeu începe o persecuție nemiloasă, care durează peste 250 de ani (64-313 d.Hr.). Mii și mii au fost chinuți în mod inimaginabil și martirizați. Dar biserica din case, organizată în grupe mici, se dezvoltă și învinge „tăria de fier a Romei”.

Vrăjmașul se vede nevoit să schimbe tactica și oferă libertate, recunoaștere, democrație (313 - Edictul de la Milan). Este momentul în care biserica începe să-și piardă echilibrul. Grupa mică, lucrătoare, este înlocuită cu o mulțime de spectatori. Un corp pastoral de elită șlefuieste predicile după toate canoanele oratoriei antice, până nu mai rămâne aproape nimic din puterea curată a Cuvântului. Mulțimea aplaudă și eventual se ocupă de comparații și dispute cu privire la „noii Pavel și Apolo”. Creștinii constată că este comod să te pierzi în mulțime. Fără obiective precise și fără plăcerea personală de a lucra, jefuită de tot felul de festivaluri ale mulțimilor, biserica Domnului Hristos intră în cea mai neagră apostazie.

Ieșirea din apostazia Evului Mediu întunecat se face prin revenirea la grupele mici de studiu în familii și în cercuri de prieteni. În tot mai multe locuri, Biblia este citită pe ascuns. În felul acesta, Dumnezeu pregătește terenul pentru lucrarea marilor reformatori care au organizat din nou biserica pentru împlinirea mandatului de predicare a Evangheliei. Profetia din Isaia 58,12 devine din nou actuală.

Reînvierea și reforma reală încep în grupele mici de studiu, părtașie și acțiune. Ellen White, crescută într-o grupă de studiu metodic al Bibliei, adresându-se rămășiței, repetă iar și iar nevoia de a reveni la metoda grupelor mici, pentru încheierea lucrării.

„De ce credincioșii noștri nu simt o mai profundă și mai serioasă grijă pentru cei fără Hristos? De ce nu se întâlnesc doi sau trei, ca să se roage lui Dumnezeu pentru cineva în mod special, apoi pen-

tru altcineva? În comunitățile noastre să fie organizate grupe mici pentru slujire. Cei cu daruri diferite să se unească în lucrare ca pescari de oameni” (Mărturie, vol. 7, pag. 25).

„Tineri și tinere, nu puteți să formați grupe și, ca ostași ai lui Hristos, să vă înrolați în lucrare, punând tot tactul, priceperea și talentele voastre în slujba Maestrului, ca să salvați suflete de la ruină? În fiecare biserică, să fie organizate grupe, care să facă această lucrare...” (Christian Service, pag. 34).

„Fiecare grupă de lucrători să fie sub conducerea unui lider competent, care să mențină înaintea lor gândul viu că ei sunt misionari în cel mai înalt sens al cuvântului. Astfel, o muncă sistematică și înțelept condusă va da rezultate binecuvântate... Grupe mici să fie organizate imediat. Să mergem doi câte doi și să lucrăm în spiritul lui Hristos, urmând planurile Lui” (Medical Ministry, pag. 301-303).

„Am fost instruită că grupele mici, care au primit o instruire adecvată în lucrarea misionară și medicală, trebuie să meargă înainte pentru a continua lucrarea pentru care i-a numit Domnul Hristos pe ucenicii Săi. Ei să lucreze ca evangheliști, oferind publicațiile noastre, vorbind despre adevăr celor pe care îi întâlnesc, rugân-

du-se pentru bolnavi... Când vor uni lucrarea de predicare cu cea de vindecare, vor avea un bogat seceriș de suflete” (Counsels to Parents, Teachers, and Students, pag. 469).

„Tineri și tinere, nu puteți să formați grupe și, ca ostași ai lui Hristos, să vă înrolați în lucrare, punând tot tactul, priceperea și talentele voastre în slujba Maestrului, ca să salvați suflete de la ruină? În fiecare biserică, să fie organizate grupe, care să facă această lucrare...” (Christian Service, pag. 34).

„Prezentarea lui Hristos în familie, la gura sobei și în grupe mici, în case particulare, are adesea mai mult succes în câștigarea sufletelor pentru Hristos decât predicile ținute în aer liber mulțimilor sau chiar în săli ori biserici” (Gospel Workers, pag. 193).

Deoarece firea noastră este greoaie când e vorba să facem schimbări în bine și ne împinge să căutăm tot felul de motive pentru a nu acționa conform „angajamentului” amintit la începutul articolului, vă propun să ne gândim la următoarea parabolă. Doi prieteni stau de vorbă și unul îi pune celuilalt o întrebare: – Ce ai face dacă ar veni un leu asupra ta? – Aș lua mitraliera. – Dar dacă nu ai mitralieră? – Pistolul. – Dar dacă nu ai avea pistol? – Cuțitul. – Dar dacă nu ai cuțit? – Aș fugi repede într-un copac. – Dar dacă nu există copaci? – Te rog, oprește-te! – Spune-mi, tu ești prieten cu mine sau cu leul? Pentru că mi se pare că vrei să-mi închizi toate posibilitățile și să fii distrus.

Noi să nu fim prieteni cu leul care „dă târcoale”, ci să ne așezăm de sfatul „Aceluia care nu poate greși”. Dacă am devenit conștienți că aceasta este metoda de care avem nevoie astăzi pentru „toată biserica la toți oamenii”, data viitoare vom analiza, cu ajutorul Domnului, câteva aspecte practice în legătură cu structura funcțională, avantajele metodei și cu temerile pe care ea le ridică.

Pavel Burlacu este directorul Departamentului Școala de Sabat și activitatea laică în Conferința Moldova.

Îți scriem de aici pentru că nu ești aici - 5

Iar noi nu putem veni la tine: Ne despart ideile lui Fred T. Wright, inițiatorul australian al mișcării numite *Odihna de Sabat*, exclusiv în anul 1954. Îl cunoaștem de treizeci de ani. La început, am apreciat dorința lui de a contribui la înnoirea spiritualității bisericii, împreună cu alții de pretutindeni. Însă, de când și-a format o gândire proprie, neîntâlnită, exclusivistă, privind modul și cadrul, cum și unde se poate dobândi spiritualitatea superioară dorită, singura acceptată de Dumnezeu, după părerea lui, încrederea noastră în biblicitatea propunerilor sale s-a zdruncinat definitiv. El s-a afirmat ca autoritate unică, cu propuneri personale, incorect asociate cu idei biblice sau din *Spiritul Profetic*, care conduc gândirea și pașii enoriașilor lui pe o altă cale, adeseori contrară celor stabilite, crezute și practicate de Biserica Adventistă, de-a lungul istoriei sale. Exemplul personal și poziția lui de pe urmă, limbajul și teoriile sale nu ne pot câștiga încrederea. Cum am putea deveni noi înșine - asemenea lui - niste critici atât de vehemenți al Bisericii Adventiste, semănând neîncredere și producând dezbinări care, de altfel, sunt prevăzute și ca fiind semne ale timpului sfârșitului?

Iată, fără comentarii, cu excepția expresiilor de legătură, unele dintre susținerile sale, citate din literatura răspândită de el (aproximativ patru mii de pagini consultate) care, împreună cu predicile confrăților lui, ne-au convins, dincolo de exemplul lui personal, să nu-l urmăm pe Fred T. Wright, ci să rămânem aici.

Comunitatea Adventă a Odihnei de Sabat,

inițiată de Fred T. Wright - Ce reprezintă ea? - Prezentarea poziției - Denumirea „... Odihnei de Sabat” este o traducere din engleză a pasajului din Evrei 4,9, însemnând odihna unei lucrări încheiate (vezi: *Adevărata Neprihănire* - AN, pag. 86, *Odihna Divină de Sabat* - ODS, pag. 507-508).

(Citatele următoare sunt luate din: *The Seven Angels* - SA, cap. 5; și *Last Day Events* - DE, pag. 21-181.)

Faluvegi Dezideriu Orban Adalbert

Îngerii din Apocalipsa

„Primii trei îngeri (din Apoc. 14) simbolizează mișcări... Primul este echipat cu Evanghelia veșnică - puterea nelimitată a lui Dumnezeu de a salva din păcat, oferind eliberare din robia spirituală... Din nefericire, răspunsul bisericilor afundate în adâncimile apostaziei a fost foarte slab... Majoritatea au preferat să respingă solia și să-i persecute pe cei care au prezentat-o” (SA, pag. 21).

Mișcările (rezumativ): Perioada *primului inger*, cel din Apoc. 14,6, reprezintă perioada dintre anul 1831 și vara anului 1844, solul lui Dumnezeu fiind W. Miller. *Al doilea inger*, din Apoc. 14,8 acoperă perioada din vara anului 1844 până la 22 octombrie 1844, solul fiind Charles Fitch. *Al treilea inger*, cel din Apoc. 14,9, reprezintă anii 1844-1888, solul fiind Hiram Edson. *Al patrulea inger*, cel din Apoc. 18,1-4 (între anii 1888 și 1893, solii fiind E.J. Waggoner și A.T. Jones), marchează începutul lucrării perioadei a patra, „deși Spiritul Profetic niciodată nu-l identifică drept al patrulea inger, dar, având în vedere faptul că acesta urmează după al treilea, este evident că el este al patrulea” (SA, pag. 141). Din cauza apostaziei din timpul celui de-al treilea inger, a fost necesar să vină al patrulea (vezi SA, pag. 143), somând: „A căzut Babilonul cel mare... ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu” (Apoc. 18,2,4).

Între anii de amânare, 1893-1950, nu există nici un sol al lui Dumnezeu [Nota autorilor - n.a.: Dar Ellen White?]. Vocea celor doi (Waggoner și Jones) a fost

adusă la tăcere. Între 1950 și încheierea timpului de probă, apar ultimii soli. Între anii 1950 și 1960, R. Wieland și D. Short încearcă re-vigorarea soliei din 1888, dar, la sesiunea Conferinței Generale din 1962, ea fiind pe deplin respinsă, această biserică s-a așezat în aceeași poziție în care s-au așezat și iudeii, în anul 34 d.Hr... rezultând că „denominațiunea adventiștilor de ziua a șaptea a încetat pentru totdeauna să fie biserica lui Dumnezeu” (LDE, pag. 96).

Situația este stabilită acum. De la respingerea soliei de către cei chemați, până când va începe marea strigare, Domnul pregătește o mică grupare în vederea imensei lor lucrări (vezi LDE, pag. 91-96).

Evenimentele următoare vor fi ploaia târzie și marea strigare, adică perioada celui de „al patrulea inger dintre cei șapte” (vezi SA, pag. 141). *Îngerul al cincilea* (Apoc. 14,14-16) îi reprezintă pe cei 144.000, care provin din mișcarea îngerului al patrulea... Timpul lui este strâmtorarea lui Iacov, după încheierea timpului de probă (vezi SA, pag. 182).

Concluziile lui F.T. Wright:

- Fiecare solie s-a adresat bisericii precedente, recunoscute de Dumnezeu;
- Fiecare inger și-a adunat credincioșii din bisericile care precedau mesajul lor;
- Nici un mesager nu făcea parte din conducerea bisericii precedente;
- Fiecare sol adaugă lumină nouă, nerevelată până atunci, la lumina existentă;
- Fiecare produce o zguduire, dar și o separare de biserică precedentă. Ca urmare, se poate stabili că îngerul al patrulea [n.a.: Comunitatea Adventă a Odihnei de Sabat] este tot atât de mult simbolul unei mișcări, ca și cei trei care l-au precedat (vezi SA, pag. 25-32, LDE, pag. 64).

Mesagerul îngerului al patrulea. „Începând cu anii 1950, un nou adventism vine la existență” (SA, pag. 149). La încheierea anilor 1888-1893, al patrulea și puternicul înger (respins) a declarat că „se întoarce la locul lui”. În anii 1950, împrejurările au evoluat în așa fel, încât a fost pregătită calea pentru revenirea acestui înger (SA, pag. 172). Solia respinsă a ajuns din nou în centrul atenției multora (SA, pag. 153). Domnul, acum, în „a treia zi” (Osea 5,15; 6,1-3), a ridicat o mișcare distinctă și separată (vezi SA, pag. 173). „Mesagerul ceresc a sosit cu cel mai ales dar al cerului: îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos” (SA, pag. 151).

Motivația acestei intervenții divine este faptul că „Biserica a ocupat locul lui Hristos și... un sol plin de Spiritul Sfânt începe acum să dezvăluie boala și apostazia ei... De aceea, predicarea Evangheliei mai întâi trebuie să-l divorțeze pe credincios de biserică, iar după aceea să-l căsătorească cu Hristos” (SA, pag. 90). „Fiecare membru a greșit ținta, din cauza spiritului de ascultare [n.a.: față de biserică] implantat în el, înainte ca să poată dovedi ascultare acceptată fără acest spirit... S-au ridicat un număr mic de mișcări independente” (SA, pag. 173).

[N.a.: Perioada lucrării îngerului al patrulea se împarte în două. În prima parte, Dumnezeu, prin solul Său delegat, se subînțelege F.T. Wright, îi educă pe cei care vor transmite lumii puterea ploii târzii. A doua parte a acestei perioade este marea strigare.]

Mesajul central: nașterea din nou

(Citatele sunt luate din cartea lui F.T. Wright: *Mântuirea copiilor* - MC).

„O cheie indispensabilă în creșterea copiilor este stărpirea unui spirit și înlocuirea sa prin altul. Până când aceasta nu se realizează, Satana este tatăl... și învățătorul lor... Indiferent cu câtă credincioșie ar fi instruiți ei de părinți și de învățătorii Școlii de Sabat în adevărurile Bibliei, indi-

ferent dacă sunt duși în fiecare săptămână la adunare sau nu și oricât i-am disciplina, Dumnezeu nu este învățătorul lor. Ei nu au fost născuți din nou. De aceea, ei rămân în continuare membrii Satanei” (pag. 115). „Îndată ce se știe că a avut loc o zămislire... pruncul lor se află sub blestemul naturii păcătoase a diavolului, fiind deci în robia puterii păcatului și având nevoie urgentă de izbăvire” (pag. 298).

„Singura clipă, din toată veșnicia, în care copiii [părinților necredincioși] ar fi putut să primească natura divină [ar fi fost] clipa zămislirii (pag. 299) [Ocazia pierdută face din] Hristos doar o ultimă cale de scăpare, o a doua posibilitate... Este imposibil a primi sămânța lui Hristos și sămânța lui Satana în același timp. Numai una se transmite ereditar” (pag. 301).

„Mintea părinților este forța de decizie prevăzută de Dumnezeu pentru copil... [ca] să asigure ascultarea sa de legile și de principiile lui Dumnezeu” (pag. 127).

„Circumciziunea lui Hristos era o asigurare că El Se va supune Legii... Angajamentul fără întoarcere a fost luat și asigurarea sfântă a fost dată... obligația a fost luată în aceeași zi... dar nu de către pruncul Hristos... El nu putea să înțeleagă pasul pe care îl făcea... Părinții lui au fost cei care au implinit această cerință pentru El, iar faptul acesta a avut aceeași însemnătate și a fost la fel de valabil, ca și cum Hristos ar fi fost destul de mare pentru a înțelege și a lua personal aceste decizii... [Dacă părinții cu adevărat pocăiți fac la fel] copilul nenăscut încă va intra în această lume asemenea lui Isus, ca o ființă divino-umană” (pag. 130).

„Când tatăl sau mama constată, prin țipetele [plânsul] lui, că pruncul se confruntă cu o problemă pe care este evident că nu o poate rezolva... singurul pas corect pe care trebuie să-l facă este să aplice principiile odihnei de Sabat... prin aceste procedee, copilul va găsi odihnă... [nu va plânge], dar ei trebuie să fie ferm convinși că singura cale pe care trebuie s-o urmeze sunt principiile odihnei de Sabat” (pag. 379).

„Timpul primei zămisliri și al celorlalte nu trebuie lăsat la voia întâmplării. Controlul asupra acestui timp se realizează prin precauțiunile necesare... Părinții trebuie să posede și să exercite credința necesară pentru mântuirea [copiilor] lor” (pag. 293).

„Prima noastră naștere este o naștere spirituală, în care nici Dumnezeu, nici vreun om nu este părinte. Satana este părintele în aceasta” (*Revival and Reformation* - RR, pag. 53)

„Fiecare dintre noi s-a născut în familia lui Satana. Venim în această lume fiind deja uniți cu diavolul” (*Cei vii și cei morți* - CVM, pag. 86) „datorită naturii păcătoase, căci... suntem din țărâna păcătoasă și blestemată a pământului” (*Cele trei templuri* (!) - TT, pag. 23).

„Natura lui Satana trebuie stărpită din templul sufletului” (TT, pag. 9). „Numai prin introducerea naturii divine în om și prin distrugerea naturii păcătoase din el... se face pace cu Dumnezeu” (*Îndreptățit prin credință* - ÎPC, pag. 22).

Ce se stărpește? Rezumativ: Acea natură spirituală [a lui Satana] trebuie stărpită, înainte ca nașterea din nou să aibă loc. Ea trebuie dezrădăcinată din trupul acesta creat din țărâna păcatului și înlocuită cu o fire născută de sus, pentru ca, o dată osândit (stărpit, dezrădăcinat, scos, anihilat, anulat, extirpat, nimicit, omorât) păcatul [„vrăjmășia”] în carne, neprihănirea cerută de Lege să fie împlinită în noi (vezi *Salvat din robia păcatului* - SRP, pag. 63, 56-57). Se scoate din om „natura cea rea, puterea păcatului, legea păcatului și a morții, trupul de moarte, firea pământescă, inima de piatră” (SRP, pag. 61, 76), omul vechi, firea veche, puterea păcatului. Pe acestea le are omul „stăpânit de firea pământescă”, prezentat în *Romani 7*, (SRP, pag. 88). „Mărturisirea acceptabilă nu cuprinde numai recunoașterea a ceea ce am făcut, ci și a ceea ce suntem” (*Mărturisirea acceptabilă* - MA, pag. 61). „Ceea ce trebuie stărpit din natura omului este păcătoșenia sa” (MA, pag. 89). „Firea pământescă... trebuie să moară în mod

real" (SRP, pag. 61, 62), „așa încât Dumnezeu să poată pune... o viață nouă în locul celei vechi" (MA, pag. 89), prin implantarea seminței lui Hristos. Astfel „omul... devine un fiu născut al lui Dumnezeu... dar el nu este un fiu al lui Dumnezeu Tatăl, ci al lui Dumnezeu Fiul" (CVM, pag. 42).

„Omul din Romani 8 nu are fire pământească. El este stăpânit de fire duhovnicească. El a fost creat din nou" (SRP, pag. 88).

Din ce se compune omul?

Cele trei entități ale omului: „Înțelegerea deosebirii dintre natura păcătoasă și trupul carne-sânge, în care locuiește natura păcătoasă, este esențială pentru înțelegerea... biruinței asupra păcatului" (RR, pag. 65). „Fiecare om are, în mod normal, o minte și un trup. Dar, în afară de acestea, mai are... o a treia entitate, care joacă un rol important în viața lui... Mulți tăgăduiesc existența ei [a legii păcatului], ca fiind o entitate cu totul separată. Mai degrabă, ei consideră această entitate și natura omenească [alcătuită din carne și sânge], ca fiind unul și același lucru. Aceasta este o greșeală serioasă, care îi împiedică să afle izbvirea din mâna acestui vrăjmaș" (SRP, pag. 44). „Fiindcă după omul dinlăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea" (Rom. 7,22-23).

Concluziile lui F.T. Wright (vezi SRP, pag. 41-51, ÎPC, pag. 48-59, MA, pag. 44-49):

• **Legea păcatului** nu este carnea ca atare, ci o entitate deosebită, care locuiește înlăuntrul ei. Ea este inima de piatră, care va fi scoasă din trup, în cazul acelor care vor fi izbăviți. Fiecare pământească este însăși dușmănia față de Dumnezeu. După cum o boală invadează, locuiește în corpul omensc și îl domină, tot așa puterea păcatului, numită firea pământească, locuiește în același corp omensc și îl domină. Legea păcatului, sau firea pământească, este însuși păcatul. Natura păcatului trebuie îndepărtată, ca fiind o entitate, din

om. Minunea îndreptării este îndeplinită când Dumnezeu înlătură firea veche, care a fost generată de sămânța lui Satana, și o înlocuiește cu natura nouă, care răsare din sămânța lui Hristos.

• **Trupul** - carnea păcătoasă și degenerată - poate fi o unealtă a neprihănirii. Carnea poate fi supusă Legii lui Dumnezeu, poate fi disciplinată și educată, ca să-I aducă un serviciu desăvârșit și fără reproș lui Iehova. Hristos a venit în aceeași carne. Trupul nu este stăpânitorul minții. Trupul aduce la îndeplinire intențiile minții, dar și exercită presiuni asupra minții. Natura fizică nu a fost alterată. Minte și corpul slujesc doi stăpâni diferiți. Și mintea, și corpul ridică probleme, dar problema reală este legea păcatului, care înrobește carnea. Carnea cea păcătoasă este o carne muritoare - scăpăm de ea când Se va coborî Domnul Hristos.

• **Omul dinlăuntru** nu este natura de carne, nici firea pământească, ci **natura intelectuală**. Mentea nu este vinovată, căci ea este convertită și vrea să-I servească lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că mintea și trupul nu ar ridica nici o problemă.

Dar după nașterea din nou?

„Imediat începe reformațiunea, reeducarea... În cazul omului din Romani 8... aceeași carne este atacată prin aceleași ispite... Mentea este chemată să hotărască ce trebuie făcut" (SRP, pag. 91). „Prezența puterii lui Dumnezeu în viața creștinului nu este în mod automat o garanție că nu vom mai păcătui niciodată" (SRP, pag. 92). „Dacă nu luăm hotărârea cea dreaptă în ceasul ispitei... puterea lui Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru noi" (SRP, pag. 94).

„În școala lui Hristos, are loc renunțarea deplină la orice păcătoșenie" (*Ne așteaptă judecata* - NAJ, pag. 11). „Lucrarea desăvârșirii caracterului este secvențială [păcatele sunt biruite succesiv]. Cel în cauză va ști dacă și ultimul păcat a fost biruit" (NAJ, pag. 72).

Dezvăluiri personale:

• F.T. Wright: „Îmi pare rău că nu pot mărturisii că nu am mai

păcătuit niciodată, dar mă bucur și mărturisesc că solia lucrează astăzi la fel ca și la început... Niciodată vina nu a fost de partea adevărului lui Dumnezeu... Acum, biruința a pătruns în domeniul noi" (SRP, pag. 87).

• Un ucenic al lui F.T. Wright: „De paisprezece zile nu am mai păcătuit!"

• O altă mărturisire: „Sunt adânc îngrijorat cu privire la experiența mea creștină... Mi-aduc aminte de încercările și eșecurile mele... În timp ce unele păcate au dispărut, altele au rămas... Am ajuns să cred că nu m-am născut din nou cu adevărat... Voi fi oare pierdut până la urmă?" (RR, pag. 1).

„Ideile și teoriile învățate atât de bine în școala lui Satana nu pot fi îndepărtate decât printr-un proces lung de educație" (RR, pag. 184). „Păcătuirea din nou nu va desface căsătoria sufletului cu Hristos... Din fericie, Hristos, noul soț, are înfinită răbdare, nesfârșită iubire, ca să facă față oricărei abateri a miresei Sale iubite" (RR, pag. 153). „Hristos nu retrage niciodată ceea ce a implantat" (RR, pag. 182). „Nici unul dintre aceia despre care știm sigur că au fost născuți din nou în primele clipe ale vieții... nu a căzut vreodată" (MC, pag. 308).

Păcatul

„Toate păcatele sunt o perversiune a binelui... Acesta este păcatul" (RR, pag. 171). „Lucifer nu a creat răul. El a introdus răul. Răspunsul este că răul își are originea în neprihănire. Toate păcatele sunt o perversiune a binelui. Potențial, dispoziția spre rău... există permanent în binele deja prezent, care poate fi pervertit în rău". Exemplu: „În creștinul născut din nou, există o ură dreaptă [împotriva păcatului], pe care vrăjmașul o poate perverti în ură păcătoasă" (RR, pag. 171-175). „Păcatul nu este numai ceea ce facem, ci, mai ales, ceea ce suntem" (NAJ, pag. 28).

Îndreptățirea

Există două îndreptățiri - prima, la început, fără faptele legii (vezi Rom. 3,28), când „păcătoșul

transferă cronică păcatelor din trecut asupra lui Hristos. După ce în-lătură firea cea veche, El sădește în păcătos sămânța Sa neprihănită" (IPC, pag. 69). A doua, la judecată; aici, numai împlinatorii Legii vor fi îndreptățiți (vezi Rom. 2,13; IPC, pag. 74).

Mijlocitori

„În timpul absenței lui Hristos din cer, slujba de mijlocire în cer a fost continuată de fiii Săi, care primiseră 'sămânța Lui' și aveau atât viața lui Dumnezeu, cât și pe cea a făpturii. Enoh, Moise și Ilie aveau această aptitudine necesară... Ei primeau rugăciunile și mărturisirile poporului lui Dumnezeu și le aduceau înaintea Tatălui pentru ispășirea păcatului. Cel puțin unul dintre ei trebuia să fie mereu în templu. Din această cauză, Enoh a rămas în cer, când Moise și Ilie au venit pe pământ pentru a vorbi cu Hristos pe Muntele schimbării" (CVM, pag. 53).

Pedepsire, nimicire

(Citate din *Iată Dumnezeul vostru* - IDV), „Slava venirii Sale înseamnă 'marea strigare', nu slava nimicitoare" (pag. 480). „A fi nimic prin slava venirii Sale înseamnă a pieri prin cele șapte plăgi din urmă și prin luptele teribile, care se vor desfășura atunci" (pag. 483).

„Înainte de păcat, Dumnezeu nu a pedepsit pe nimeni. După căderea în păcat, El nu a făcut nici un lucru pe care nu îl făcuse înainte de aceasta" (pag. 70). „El niciodată nu-i nimicește pe cei care refuză să-I slujească" (pag. 84-85). „Dumnezeu nu poate să aplice pedepse asupra celui nelegiuit" (pag. 93). [n.a.: Dumnezeu nu nimicește direct. El își va retrage protecția și astfel cei nelegiuiți vor fi distruși.]

„Dumnezeu a jurat că nu-i va nimici niciodată pe călcătorii Legii Sale" (pag. 225). „El... lasă făpturilor Sale... libertatea" (pag. 86, 90-91). „Aceste cuvinte nu trebuie înțelese ca și cum... Domnul le-ar fi dat făpturilor Sale libertatea de a păcătuți, fără să fie pedepsite" (pag. 86).

„Dumnezeu îi iubește pe vrăjmașii Săi, inclusiv pe Satana. El îl

binecuvântează în măsura în care poate primi binecuvântările Sale, îi face bine oriunde poate și va continua așa, cât timp va trăi Satana... Oare este posibil ca Dumnezeu să-l iubească pe Satana până azi?... Hristos răspunde afirmativ la această întrebare... Felul mărturisirii Sale despre Tatăl arată cum trebuie să fim și noi... Oricine poate fi clasat ca vrăjmaș trebuie iubit. Desigur că și Satana intră în această categorie, ca arhivvrăjmaș al lui Dumnezeu" (pag. 221). „A avea simpatie pentru diavolul, și nimic mai mult decât aceasta, înseamnă a-l compătimi cu durere... Orice creștin îl va simpatiza pe Satana în acest sens" (pag. 47).

„Dumnezeu nu stă înaintea păcătosului ca un executor al sentinței date împotriva nelegiurii, dar îi lasă pe respingătorii milei Sale să culeagă ce au semănat" (pag. 478). „Ei [Tatăl și Fiul] Se retrag, pentru a-i lăsa pe cei răzvrațiți în soarta pe care au ales-o" (pag. 477). „El le va spune doar: Voi respecta alegerea voastră. Veți fi cu totul liberi de prezența și de stăpânirea Mea" (pag. 497)

„Prezența ocrotitoare a lui Dumnezeu va fi retrasă și păcătosul va rămâne expus, dinăuntru, tuturor puterilor nimicitoare ale unei conștiințe pătate, iar din afară, forțelor naturii ieșite de sub control" (pag. 251). „Se vor revărsa zăcămintele carbonifere și de țitei în torenți de flăcări asupra pământului... Oamenii... în timp ce își vor lansa anele cosmice și atomice împotriva diavolului, vor produce cu siguranță un incendiu colosal" (pag. 497).

Rezumativ: „Core și ceata lui și-au întins corturile într-o zonă afectată de cutremur" (pag. 385). „Sub Sodoma a fost un vulcan... Ierihonul a căzut prin dezlănțuirea puterilor concentrate ale naturii" (pag. 469). „Marșul a fost continuat în ziua a opta, nu în Sabat" (ODS, pag. 131).

Despre Domnul Hristos

„Isus Hristos a primit un trup căzut și păcătos" (TT, pag. 26-27).

„A existat o vreme în care Hristos a ieșit de la Dumnezeu și din

Dumnezeu, dar timpul se află în zilele veșniciei trecute" (E.J. Waggoner citat în ODS, pag. 47).

„Hristos a trebuit să Se nască din veșnicie, după chipul făpturilor. El nu a devenit singurul Fiu numai la Betleem [aceasta este a doua naștere a Lui]" (ODS, pag. 46-47).

„Hristos S-a născut de două ori; prima Sa naștere a avut loc în veșnicia trecutului... înainte de nașterea Sa la Betleem" (ODS, pag. 46). „Cel Atotputernic a zămislit unirea lui Isus Hristos, ca Dumnezeu, cu trupul și natura unui înger" (Cei vii, și cei morți - CVM, pag. 20). „Înainte de întruparea Lui Hristos în familia omească, El era Dumnezeu adevărat și totodată înger adevărat" (CVM, pag. 27). „El n-a încetat însă să fie Dumnezeu, după ce a devenit o făptură" (CVM, pag. 26). „E o tragedie să nu înțelegem aceste adevăruri. Fără ele nu putem pricepe adevărata odihnă de Sabat" (ODS, pag. 55).

„Pentru a îndeplini această lucrare de întreținere a universului, trebuia să existe un Conexator, o Legătură" (MC, pag. 250). „Dumnezeu este sursa energiei (uzina de putere). Hristos este transformatorul (legătura) care transmite puterea lui Dumnezeu făpturilor necăzute și celor păcătoase" (MC, pag. 44). „Numai prin această legătură suntem în stare să primim viața și lumina, fără de care existența ar fi de neimaginat" (ODS, pag. 47). „Nici îngerii, nici oamenii nu puteau veni direct înaintea lui Dumnezeu" (CVM, pag. 15). „Aceste adevăruri sunt atât de fundamentale, de neschimbătoare și de vitale, încât ele nu pot fi nesocotite, fără a deveni vinovați" (ODS, pag. 24).

„Hristos locuiește literal și personal în fiecare creștin cu adevărat născut din nou" (CVM, pag. 10). „Nu există decât o singură cale, după care Hristos poate fi stabilit în copiii Săi și aceasta este prin procesul reproducerii. Hristos este divinul Purtător de sămânță, de la care vine sămânța spirituală, pe care Duhul Sfânt o plantează în templul trupului celui convertit" (CVM, pag. 10). „Procesul repro-

ducerii de pe pământ este o descriere adevărată și exactă a nașterii lui Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu și ca înger" (CVM, pag. 21).

„După ce un tată pământesc și-a dat sămânța în urma căreia se nasc copiii, este corect a zice că el se află în acești copii (vezi Col. 1,27)... Tot așa locuiește și Hristos în copiii Săi. El poate să fie în milioane de oameni în mod simultan" (CVM, pag. 18).

„Sămânța adevărului [Cuvântul Evangheliei] ca atare se deosebește de sămânța lui Hristos, care este capsula vieții... ea împlinește o altă funcție decât cealaltă sămânță a lui Hristos" (CVM, pag. 61).

„Hristos nu a luat asupra Lui ceea ce Dumnezeu a vrut să aducă asupra păcătosului, ci ceea ce păcătosul a adus singur asupra lui" (IDV, pag. 107). „Căsătoria cu Hristos devine posibilă după ce ne... deschidem inima, pentru ca Legea să-i poată îndepărta pe copiii nelegiuți ai lui Satana" (CVM, pag. 89).

„Un Babilonian este un anti-hrist... care crede că Hristos ar fi venit într-un trup nepăcătos, - carne și sânge nepăcatoase" (ODS, pag. 243).

Sanctuarul

„Sanctuarul este simbolul trupului omenesc" (TT, pag. 8).

„Când Dumnezeu nu era în Sanctuar, acesta era ocupat de Satana... El nu era niciodată gol, fără vreă prezentă" (pag. 45).

„În sanctuarul de sus, slujesc suflete răscumpărate de pe pământ - douăzeci și patru de bătrâni (Apoc. 5,8-9). Această scenă a avut loc în timpul în care Tatăl și Fiul erau împreună în prima despărțire a Sanctuarului ceresc, și anume în perioada de la înălțarea lui Hristos la cer și până la încheierea celor 2300 de zile-noptimi. Spiritul Profetic confirmă foarte clar" (CVM, pag. 57). „Se transmite păcatul din suflet asupra Sanctuarului... apoi... viața păcătoasă sau înclinația spre păcat este îndepărtată din credincios și transmisă asupra Sanctuarului... [omul] rugându-se: 'Doamne... recunosc că spiritul pe care-l am... trebuie curățit din mine'" (MA pag. 81,86).

Biserica Adventistă

(Citate din ODS) „În 1859, poporul advent nu mai era în posesia Evangheliei" (capitolul „O lepădare justificată", pag. 14). „Deoarece solia îngerului al treilea nu se găsește în această biserică, adventismul laodicean nu este păzitorul adevărului prezent. Cei care vor să găsească solia adevărată pentru timpul acesta trebuie să-o caute în alt loc" (pag. 18). „Dumnezeu nu are șanse mari pentru a încheia lucrarea prin Biserica Adventă" (pag. 213). „Aceia care nu văd în Evanghelie mai mult decât înălțarea virtuților lui Hristos, o predică împotriva păcatului și o chemare la pocăință și la schimbarea vieții vor susține că adventiștii au predicat totdeauna Evanghelia... Pentru ca Evanghelia cea adevărată să fie eficientă, trebuie să se urmeze o cale specifică și să se aplice știința rugăciunii adevărate" (pag. 14). „Există o a treia grupă în lumea adventă, cei care au fost excluși din organizația lor. Ei înțeleg că solia care a fost transmisă la început prin William Miller și prin tovarășii săi, și care a fost adusă din nou prin Waggoner și Jones este solia îngerului al treilea, în realitate, și adevărul care va încheia lucrarea... În timp ce celelalte două fracțiuni se luptă pentru întâietate în biserică, această clasă din urmă se ocupă de învățarea, punerea în practică și vestirea adevărului, așa cum este el în Isus" (pag. 18-20).

„Între 1905 și 1909, pe când acest rău se afla încă la început, nu a existat nici o părtașie sau conversație între Biserica Adventă și Babilon. Dar astăzi lucrurile s-au schimbat. În viitorul apropiat, aceste două forțe se vor uni" (pag. 210).

Organizația

Rezumativ (vezi ODS, pag. 396-417): „Cine este capul, Dumnezeu sau omul?" (ODS, pag. 400). „Cei care elaborează detaliile speciale uzurpă locul lui Iehova și înlocuiesc taina evlaviei cu taina fărădelegii" (pag. 61-62). „Arestarea lui Pavel s-a datorat acestor plănuii antihristice și faptului că

Pavel s-a supus conducătorilor de la Ierusalim" (pag. 156-158). „Conducătorii au adus în biserică taina fărădelegii" (pag. 142-143). „Nimeni nu are dreptul să rânduiască anumți membri pentru ca să ocupe anumite poziții, altfel... uzurpă locul care îi aparține numai lui Hristos... Este imposibil ca Dumnezeu să fie în mijlocul acelora care umblă pe această cale" (pag. 406-440).

„Alegerea omenească pe baza sistemului de votare la toate nivelurile... înseamnă despărțirea de Capul Hristos" (pag. 413, 415).

„În timpul bisericii primare, au existat două Babilonuri: Împărăția Romei și biserica creștină... care nu s-a eliberat de principiul Babilonului" (pag. 200, 163). Prin gestul său, Pavel s-a dat la o parte și a dat ajutor papalității [!]" (pag. 188). „Dumnezeu își va încheia lucrarea fără comitete și președinți sau orice fel de organizație" (pag. 217-218). „O rămășiță credincioasă va înțelege aceste principii și va abandona orice cale babiloniană. Când Dumnezeu va avea o asemenea oștire, lucrarea va fi încheiată repede, dar mai curând ba [!]" (pag. 218).

„Alegerile din biserică înseamnă o uzurpare a rolului lui Hristos, înseamnă papalitate. Împărăția lui Dumnezeu este teocrație, nu democrație" (pag. 408). „Dacă evaluăm cu sinceritate în ce relație stă un comitet bisericesc față de Dumnezeu, o asemenea organizație este egală cu uzurparea poziției lui Dumnezeu ca Rezolvator de probleme" (pag. 211). „Alegerea celor șaptezeci era deja roada necredinței lui Moise" 411). „Sistemul de votare a fost introdus din cauza pierderii credinței, în condițiile de apostazie" (pag. 416). „Babilonienii cred că Dumnezeu le-a ascultat rugăciunile, în timp ce Satana [este cel care] le răspunde" (pag. 244).

„Israeliiți s-au înarmat cu armele luate de la egiptenii morți la Marea Roșie... Așa stau lucrurile și cu organizația bisericăscă" (pag. 421).

Lucrarea misionară

Rezumativ (citate din ODS): „Mereu sunt născocite noi planuri pentru a atrage atenția publicului..."

(continuare în pag. 24)

„Numai cunoașterea conduce la credință“

În urmă cu cincisprezece ani, datorită abuzului de tutun, am avut o perturbare accentuată a circulației la membrele inferioare, și anume insuficiență circulatorie periferică (arterită obliterantă), ceea ce m-a determinat să studiez cauzele care au generat această situație. Apelând la cărți medicale de specialitate, am fost surprins să constat că factorul determinant în apariția acestei stări era tutunul. Acesta, prin componentele lui nocive - nicotina și, în special, monoxidul de carbon (o substanță foarte toxică), împiedică hemoglobina să transporte oxigenul de la plămâni la țesuturi, așa încât transportul de oxigen este redus în mod substanțial. Această lipsă de oxigenare conduce la ateroscleroză. În cazul circulației periferice, ateroscleroza de care sufeream se manifesta prin dureri musculare ale membrelor inferioare la mers, dureri ale tălpilor și răcirea lor. Situația conduce la gangrene și implicit la amputarea picioarelor.

Într-un tratat medical, scria că sunt posibile doar două soluții: renunțarea la fumat sau amputarea picioarelor. A treia cale nu există. Toate acestea m-au îngrijorat, dar nu m-au determinat să renunț la fumat.

Cândva, mergând la spitalul din Covasna pentru tratament, în gară, la Piatra Olt, Dumnezeu a trimis la mine o doamnă pe care n-o mai întâlnisem. Intrând în discuție cu mine, m-a întrebat unde merg. I-am răspuns că merg la spital pentru tratament. Atunci, doamna a specificat că am avut mare noroc pentru că am întâlnit-o. Văzându-mă surprins, a început să-mi spună că, în acceleratul pe care îl așteptam amândoi, urma să-l întâlnească pe soțul ei și că acesta îmi va da o rețetă pe care să o țin minte toată viața.

Conform convenției, când am ajuns aproape de București, am început să caut compartimentul doamnei, pe care nu o mai cunoșteam exact. Un domn impunător a ieșit dintr-un compartiment și m-a întrebat dacă sunt persoana care a discutat cu soția sa. Am confirmat. Pe atunci, era interzisă comunicarea unei adrese a Crucii Roșii Internaționale. După ce am discutat, am constatat că, pe o bucată de hârtie, înjghebase o ciornă de scrisoare, prin care erau solicitate medicamentele necesare pentru tratarea arteritei. M-a asigurat că voi primi cele solicitate și, înainte de despărțire, mi-a precizat: „Domnule, aceste medicamente sunt bune, determină vasodilatare periferică, ba mai mult, și subțierea sângelui, dar, dacă nu te lași de fumat, tot nu ai să reușești“. I-am mulțumit pentru gestul umanitar binevenit și am continuat călătoria independent.

În urma solicitării, am primit medicamentele de la Crucea Roșie, iar boala s-a ameliorat parțial, deoarece, în parte, ameliorarea era anihilată de continuarea fumatului.

Ulterior, fiind internat la spital tot pentru arterită, am fost obligat să fac o externare pentru a participa, într-o altă localitate, la o înmormântare în familie. În acest timp, mă supărau hemoroizii. În urma unei discuții pe această temă, un unchi al soției m-a sfătuit să iau niște coji de ulm, să fierb apă și să fac infuzii. Revenind acasă, am fierț coji de ulm și, după ce am făcut infuzie, am observat că soluția obținută prin fierbere era de culoare maronie și foarte lipicioasă. Atunci cineva, parcă Dumnezeu, mi-a zis să pun picioarele în apa aceea și, fără să fac o analiză chimică a conținutului, am început să fac câteva băi.

După un timp relativ scurt, am avut impresia că durerile s-au diminuat. Mai mult, aveam o tăietură destul de profundă la degetul mare al piciorului, care nu pot să-mi explic cum a fost provocată, dar care s-a vindecat ca și când nu ar fi fost.

Gândind la toate acestea acum, îmi dau seama că aceste întâmplări au fost avute în vedere de Dumnezeu, care a dorit să mă vindec, iar apoi să mă botez și să-L slăvesc pe El. Până la vârsta de 50 de ani, nu numai că nu citisem Biblia, dar nici măcar nu o văzusem. Preocupările mele erau de natură tehnică și de știință.

Cu câțiva ani în urmă, fuseseră botezate în biserica adventistă soția și fetele mele. A început o luptă asiduă a lor, prin rugăciuni și cu insistență, ca să mă determine să fac un pas spre credință. Am început să citesc Biblia, dar m-am oprit imediat, pretextând că nu este scrisă într-o ordine de fapte, de idei și că trimerile ei de la un pasaj la altul, o fac de neînțeles.

Apoi am renunțat la Biblie și am studiat cartea *Și totuși Biblia este adevărată*, fapt ce m-a pus în dilemă privind cunoștințele mele anterioare. Am continuat cu *Tragedia Veacurilor*. Între timp, a sosit în comunitate fratele Norman Hopkins, din Anglia, care a ținut prelegeri despre descoperirile arheologice referitoare la Biblie, apoi am continuat cursurile „Să cunoaștem Biblia“ și „Apocalipsa“, ținute la comunitate.

Toate acestea mi-au dat înțelepciunea să văd sensul drumului real și să-mi dau seama de rostul existenței umane. Făcând o analiză a ceea ce înseamnă Templul lui Dumnezeu în om, în 1 Corinteni 3,16,17, mi-am dat seama că, respectând cerințele biblice, ale lui Dumnezeu, îți prelungești viața aceasta trecătoare, ai un corp solid și sănătos, iar după aceea vei trăi în Împărăția cerului.

Am tatonat și alte credințe pentru a mă convinge care este cea mai apropiată de învățăturile Bibliei și am constatat că aceasta este biserica adventistă, la care am aderat, de circa un an. Îmi mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că m-a însuflețit și m-a inspirat să găsesc calea Lui. (Mihai Mărgărit, Craiova)

Sunt binevenite mărturisiri asemănătoare, pentru rubrica: LA PERSOANA I.

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Noi credem că Dumnezeu este Creator al tuturor lucrurilor și că El a așezat în Scriptură raportul autentic al activității Sale creatoare. În șase zile, Dumnezeu „a făcut cerurile și pământul” și toate ființele vii de pe pământ și S-a odihnit în ziua a șaptea a acelei prime săptămâni. În acest fel, El a stabilit Sabatul ca pe un monument permanent al încheierii lucrării Sale creatoare. Primul bărbat și prima femeie au fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ca o încoronare a lucrării creației, dându-li-se stăpânire peste pământul întreg și fiind însărcinați cu răspunderea de a se îngriji de el. Când lucrarea de creare a lumii a fost terminată, ea era „foarte bună”, declarând slava lui Dumnezeu. (Gen. 1; 2; Exod 20,8-11; Ps. 19,1-6; 33,6,9; 104; Evr. 11,3.)

Puncte fundamentale, 6

Minunea creației

Increderea în raportul creației, din Genesa, oferă mult mai mult decât doar o explicație a felului în care au luat ființă oamenii. Această descriere biblică ne ajută să înțelegem corect numeroase aspecte esențiale ale vieții. Să privim la câteva dintre acestea.

Dumnezeu. Raportul creației îl descrie pe Dumnezeu care este atât de puternic, încât, doar la un *cuvânt* al Său, viețuitoarele și obiectele vin îndată la existență. Așa cum scrie psalmistul: „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice și se face: poruncește, și ce poruncește ia ființă” (Ps. 33, 6-9).

Deși este atât de puternic, încât a fost în stare să comprime în șase zile crearea întregii noastre lumi, Dumnezeu nu este indiferent față de creația Sa. De fapt, aceasta îi face o mare bucurie. Din când în când, în timpul creației, El a trecut în revistă ceea ce realizase și a declarat că erau foarte bune (Gen. 1,4,10,12,18,21,25,31). El era preocupat mai ales de fericirea oamenilor, oferindu-i lui Adam o tovarășă potrivită, ca pe un mijloc de a înlătura singurătatea.

În raportul creației, vedem atât *transcendența*, cât și *imaneța* lui Dumnezeu. Pe de-o parte, este puterea Sa nelimitată (transcendența); pe de altă parte, prietenia și intimitatea (imaneța) Lui. Îl vedem pe Dumnezeu care impune atât de mult respect, încât cădem cu fața la pământ înaintea Lui, cu teamă; însă Îl vedem și căutând să comunice cu ființele create de El. Citirea raportului creației trebuie să ne pregătească atât pentru porunca de a ne scoate încălțămintea în prezența lui Dumnezeu (vezi Exod. 3,5), cât și pentru aceea de a ne apropia de El cu încredere (Evr. 4,16). Dumnezeu este departe de oameni și, totodată, foarte aproape de noi.

Omenirea. Raportul creației nu ne oferă numai o înțelegere vitală a naturii lui Dumnezeu, ci și o viziune corectă asupra oamenilor. El exclude orice motiv de aroganță - pentru că nici un om, oricât de strălucit sau de talentat ar fi, nu începe măcar să se apropie de Dumnezeu. Contemplarea actelor creatoare ale lui Dumnezeu ne conduce să spunem ca David: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bași în seamă?” (Ps. 8,4).

Dar, din fericire, credința în creație nu lasă nici un motiv pentru o proastă apreciere de sine. Fiindcă, deși nu suntem decât umbra cea mai slabă a ceea ce este Dumnezeu, este o cinste nemăsurată să fim doar umbra Cuiva care impune atâta venerație. „Să facem om după chipul Nostru”, spusese Dumnezeu la crearea noastră, „după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ” (Gen. 1,26).

Planul lui Dumnezeu nu este ca, în sfera pământescă, oamenii să aibă un rol complet diferit de cel pe care îl are El în întregul univers. Trebuie să fim forța creatoare, conducătorii, păzitorii, îndrumătorii. Dar asta nu este totul. În Genesa 1,28, citim: „Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: ‘Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l’”. Într-un sens, Dumnezeu nu și-a încheiat lucrarea de creație - El ne-a lăsat pe noi să o terminăm. Dumnezeu ar fi putut să *umple* pământul cu oameni. În loc de aceasta, El ales să creeze numai doi oameni, cărora le-a dat puterea să creeze, ca să populeze pământul printr-o reacție în lanț, de creativitate. Deși pe Adam și Eva i-a creat, Dumnezeu, într-un sens, le-a lăsat o mare libertate ca să participe și ei la creație. Era ca și cum El le-ar fi oferit pânza și i-ar fi învitat pe ei să picteze detaliile. În mod asemănător, Dumnezeu îngăduie să ne dezvoltăm și să creștem cu toții, așa cum alegem.

Pe măsură ce continuăm procesul creator de populare a pământului, El a intenționat să le oferim libertăți asemănătoare și celor pe care îi creăm. Tatăl și mama transmit o moștenire genetică, însă copilul lor rămâne liber să „picteze detaliile”. Într-o mare măsură, fiecare dintre noi își stabilește caracterul și destinul.

Creația ne prezintă paradoxul unui Dumnezeu atât immanent, cât și transcendent, dar și paradoxul că noi, oamenii, trebuie să rămânem totdeauna umili, fiindcă suntem cu mult inferiori față de Creatorul nostru, și totuși să ne minunăm de uimătoarele prerogative pe care El ni le-a dat.

Natura. Dumnezeu nu numai că ne-a dat răspunderea să administrăm creația Sa, dar, prin felul în care ne-a creat, ne-a și calificat într-un mod unic pentru îndeplinirea acestui rol. În Genesa 2,7, citim: „Domnul Dum-

Sursa valorii noastre

nezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”.

Corpul omenesc este compus din aceleași elemente din care este compus tot restul creației - carbon, oxigen, hidrogen, potasiu și o lungă listă de alte substanțe, despre care se învață la școală în orele de chimie. Dar, în masa de elemente obișnuite, este adăugat unul special, care vine de la Dumnezeu, iar rezultatul îl reprezintă o ființă făcută după chipul lui Dumnezeu Însuși. Noi, oamenii, avem o afinitate față de creațiune, pentru că am fost creați din elementele comune ale acestei lumi. Dar avem o latură divină, care ne deosebește de această lume. Astfel suntem calificați într-un mod unic pentru îndeplinirea rolului de administratori ai creației.

Deoarece Dumnezeu Se bucură de creațiunea Sa și dat fiind caracterul complicat și complex al naturii, nu îndrăznim să tratăm cu ușurință răspunderea de a o supraveghea. Deși poate că avem păreri diferite privind metoda cea mai bună de a realiza acest obiectiv, credința în creațiune poartă cu ea răspunderea de a administra tot ce ne-a oferit Dumnezeu.

Căsătoria. Din punct de vedere biologic, oamenii se aseamănă cu multe specii de animale. De fapt, se pare că Adam a ajuns să-și dea seama că îi lipsește o parteneră în timp ce pune nume diferitelor animale create de Dumnezeu (vezi Gen. 2,19,20). Totuși, partenera creată pentru Adam s-a bucurat de o intimitate care nu exista între acele animale.

Biblia declară: „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: 'Iată, în sfârșit, aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om'. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup” (versetele 21-24).

Deși animalele se pot reproduce, în raportul creației nu este nimic care să arate că ele pot atinge nivelul de intimitate stabilit pentru relația de căsătorie dintre oameni - o intimitate atât de apropiată, încât poate fi descrisă prin expresia „un singur trup”.

Așa cum li s-a amintit multor mirese și multor miri, la nunta lor, raportul creației arată egalitatea fundamentală dintre bărbat și femeie. Nu trebuie să stăpânească unul asupra altuia. Trebuie să ne bucurăm de o relație de complementaritate, să apreciem deosebiriile dintre noi și să găsim odihnă, având încredere în sinceritatea reciprocă și în acceptarea totală a fiecăruia de către celălalt - pentru că Biblia spune: „Omul și nevasta lui erau amândoi goi și nu le era rușine” (vers. 25).

Sabatul. Preocuparea lui Dumnezeu pentru ființele create de El L-a condus să dea un exemplu de echilibru între activitate și odihnă. Dumnezeu universului nu avea nevoie să Se odihnească după cele șase zile ale creației, deși realizase lucruri extraordinare în timpul lor. Însă știa că oamenii au nevoie, cu regularitate, de o schimbare de ritm.

Biblia spune astfel: „În ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse” (Gen. 2,2,3).

Tot atât de importantă ca odihna este și nevoia de a avea grijă să nu ne uităm rădăcinile. Stabilind un monument săptămânal al creației, Dumnezeu a căutat să ne amintească în mod regulat nevoia de a fi umili și de a ne respecta pe noi înșine - fiindcă suntem fii și fiice ale Sale (vezi Luca 3,38). Sabatul ne prezintă permanent responsabilitatea de a ne îngriji cum se cuvine de creațiunea lui Dumnezeu, pe care El ne-a încredințat-o, și ne amintește de înalțul ideal pe care l-a avut El de la început pentru relația dintre bărbat și femeie.

Foarte adesea, spunem cu ușurință că noi credem că Dumnezeu a creat pământul; însă prea rar meditam la implicațiile acestei convingeri. Mulțimi de oameni se confruntă astăzi cu o criză de identitate. Cine suntem? De ce suntem aici? Care este scopul vieții? Raportul creației, din Genesa 1 și 2, răspunde multor frământări ale vieții în acest secol. El ne descoperă nu numai cum am ajuns aici, ci și rolul înalt pe care Dumnezeu intenționează să-l îndeplinim acum.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Raportul biblic al creației:

a. este doar o metaforă, o descriere poetică sau o exprimare mitică a unui adevăr religios, nu prezentarea unui timp literal de nevinovăție a omului, după care omul a căzut în păcat.

b. poate fi confirmat sau infirmat cu dovezi științifice.

c. constituie fundamentul convingerii că, prin cuvântul Său, Dumnezeu a creat toate lucrurile din nimic (*ex nihilo*).

2. Calitatea de Creator a lui Dumnezeu:

a. stă la temelia adevăratei închinări și pretinde supunerea noastră totală față de El.

b. stabilește paternitatea Sa și faptul că Îi aparținem și confirmă valoarea noastră personală; în consecință, toți oamenii sunt în mod egal frați, fără nici o discriminare, și avem răspunderea să fim administratori credincioși ai facultăților noastre fizice, mintale și spirituale.

c. constă în faptul că El a supravegheat procesul de evoluție a omului din organisme inferioare, evoluție care va continua până când omul va fi pregătit spiritual ca să-L întâlnească pe Dumnezeu.

3. Lucrarea creatoare a lui Dumnezeu:

a. de aducere la existență a universului lumii noastre a fost încheiată în șase zile literale, de douăzeci și patru de ore, acum cca șase mii de ani (vezi Evr. 4,3).

b. continuă și astăzi, atât prin menținerea celor create, inclusiv a vieții noastre, cât și prin răscumpărarea și refacerea noastră.

c. ne descoperă iubirea și slava Lui, ca și privilegiul de a fi colaboratori ai Săi.

4. În raportul creației, din Genesa, descoperim:

a. valoarea universului fizic, responsabilitatea noastră pentru mediul înconjurător și sfințenia vieții.

b. demnitatea muncii manuale, odihna săptămânală a Sabatului - un monument al creației - și sfințenia legii lui Dumnezeu.

c. remediiu contra pesimismului, singură tășii și pierderii sensului vieții.

Răspunsuri corecte: 1. c; 2. a, b; 3. a, b, c; 4. a, b, c.

Cadoul de Crăciun, 1865 - 2

Omul care a făcut cel mai mult pentru construirea Institutului din vest pentru reforma sănătății și pentru a promova reforma sănătății în multe părți ale lumii, în următorii ani, a fost un medic scund, hotărât și dinamic, John Harvey Kellogg.

J. H. Kellogg s-a născut într-o familie cu șaisprezece copii, în 1852, anul în care tatăl lui, J. P. Kellogg, a primit credința adventistă. În 1855, fratele Kellogg a donat un sferă din banii necesari pentru ridicarea micii fabrici care urma să adăpostească presa de mână de la Review and Herald, iar în 1856 s-a mutat cu familia la Battle Creek, unde a deschis o secție de mături. La zece ani, John Harvey Kellogg lucra în secția tatălui său, iar în 1866, la paisprezece ani, era corector pentru casa de editură adventistă. În acel an, a fost înăugat Institutul din vest pentru reforma sănătății, J. P. Kellogg făcând prima și cea mai mare donație individuală, de 500 de dolari. Pe vremea aceea, ambiția lui John era să ajungă profesor. De fapt, el a predat timp de un an; dar victoriul său era altul. În 1872, a început să studieze medicina, ajungând în cele din urmă la Colegiul medical Bellevue din New York, pe atunci cel mai bun din Statele Unite. James White a reușit să-l ajute cu 1000 de dolari, iar tânărul Kellogg a folosit o mare parte din ei, luând ore particulare cu profesorii de la colegiu. Dorința sa de a studia era nelimitată.

Având o diplomă de studii medicale de cea mai înaltă calitate, dr. Kellogg s-a întors la Battle Creek în 1875, iar un an mai târziu, a fost numit conducător al Institutului din vest pentru reforma sănătății. La data aceea, erau înregistrați douăzeci de pacienți. Se spune că, atunci când s-a zvonit că un doctor tânăr, de douăzeci și șase de ani, fusese numit conducător, șase dintre ei s-au ridicat și au plecat. Paturile lor goale au fost ocupate repede. Atât de mulți pacienți se înghesuiau la Battle Creek, ca să beneficieze de iscusința noului și remarcabilului director și de cea a colegilor săi atent selecționați, încât, în următorii aproape douăzeci de ani, a fost necesar un program de construcții aproape neîntrerupt. Numele a fost schimbat curând în Sanatoriul medical și chirurgical Battle Creek, definit ca un loc în care oamenii „învăț să rămână sănătoși”. În 1902, când două dintre clădirile lui principale au ars, complexul avea camere pentru mai multe sute (poate peste o mie) de pacienți.

Dr. Kellogg ținea pasul cu dezvoltarea științei medicale, citind cele mai noi reviste în diferite limbi și călătorind în mod repetat în Europa, ca să învețe de la cei mai renumiți medici. A scris cincizeci de cărți, mai multe dintre ele fiind mari tomuri medicale. A înființat un colegiu medical. A efectuat nenumărate operații, închizând rănille atât de frumoase, încât „cicatricea lui Kellogg” devenise un semn distinctiv. Era solicitat permanent să prezinte prelegeri publice. A inventat multe aparate de tratament, a creat foarte multe alimente, cei mai renumiți fiind fulgii de porumb, și se pare că el a introdus termenul „Granola”. După incendiul devastator din februarie 1902, dr. Kellogg a reconstruit sanatoriul. Mai ales în anii 1910 și 1920, doctorul se bucura de o mare popularitate. Președintele Coolidge, Henry Ford, pianistul Percy Grainger și compozitorul de muzică religioasă Homer Rhodeaver sunt doar câțiva dintre iluștrii săi oaspeți. Amiralul Byrd îi cerea deseori sfaturi despre alimentația exploratorilor la pol.

Deși la Sanatoriul Battle Creek se efectuau operații cu înalt grad de profesionalism și exista un mare spital pentru pacienți cu boli acute, el era renumit mai ales ca fiind un loc în care cei supraponderali puteau slăbi, oamenii își puteau liniști nervii și se puteau reface în general. Atmosfera din cadrul sanatoriului era mai mult ca într-un hotel decât ca într-un spital. Doctorul aduna în fiecare săptămână o mulțime de oameni în salonul de recepție al sanatoriului, pentru a ține o captivantă conferință despre cele mai noi progrese medicale. Un scop principal al lucrării misionare medicale era să-i învețe pe oameni să-și păstreze sănătatea.

În 1907, dr. Kellogg s-a despărțit de biserică, un pas la care se gândise poate încă din 1890. Au fost mai multe motive. Dezacorduri firești față de conducerea bisericii, privind regulile administrative, se agravasera în mod nefericit, deoarece unora dintre pastori nu le plăcea să practice anumite aspecte ale reformei sănătății. Nici Kellogg nu era foarte consecvent cu principiile de sănătate. El lucra până la epuizare, iar aceasta l-a ajutat să ajungă iritabil. Și teologia a avut o parte. Kellogg a dus la extrem concepția biblică, potrivit căreia corpul creștinului este „templul Duhului Sfânt” (1 Corinteni 6,19), ajungând la un fel de panteism, în care Dumnezeu locuia personal în fiecare ființă, în animale, insecte și plante, fiind chiar identificat cu gravitația și cu lumina soarelui. O astfel de atitudine submina învățătura adventistă fundamentală despre prezența Domnului Hristos în sanctuarul din cer și puneau temelia pentru fanatism și imoralitate. Kellogg s-a jucat cu ideile lui panteiste zece ani sau mai mult, timp în care sora White i-a trimis câteva scrisori, adresându-i-se ca o mamă. După ce și-a publicat teoria în cartea *The Living Temple* (Templul viu, 1903), despărțirea completă de biserică a fost doar o problemă de timp.

Un motiv mai adânc al despărțirii sale de biserică a fost refuzul lui de a recunoaște că sora White era solul special al Domnului. Când fusese tânăr, el îi urmasse sfaturile și chiar locuise un timp în casa ei. Dar, când ea l-a avertizat contra panteismului, a lucrului excesiv, a ambiției nemăsurate și l-a îndemnat să acorde multă atenție sufletului, ca și corpului pacienților lui, el s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de influența ei. Oricine citește corespondența dintre sora White și dr. Kellogg și apelurile ei adresate pastorilor în favoarea lui, își dă seama cât de adânc i-a rănit inima plecarea lui.

Dacă ar fi rămas în biserică, dr. Kellogg ar mai fi putut face foarte mult pentru a prezenta lumii solia ei! Separarea lui de biserică fiind iminentă prin anul 1903, iar folosirea școlii sale medicale nemaifiind de dorit, Ellen White a început lansarea unei noi școli medicale în sudul Californiei. Ea dorea să înființeze și alte câteva sanatorii în acea regiune. Kellogg înființase cel puțin douăzeci și șapte de sanatorii în lume. În California, nu exista încă decât unul singur, lângă Saint Helena. Ellen White a afirmat categoric că noule centre de sănătate trebuie înființate în afara orașelor mari. „Nu construiți centre de sănătate în orașe”, i-a îndemnat ea pe delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1903.

Cu ajutorul lui John A. Burden și al altor susținători loiali, ea a localizat clădirea unui posibil centru de sănătate la Glendale, o comună apropiată de Los Angeles. Alte clădiri potrivite au fost descoperite în National City, în apropiere de la sud de San Diego, și în Loma Linda, la mică distanță de orașele Riverside, Redlands și San Bernardino. Ca răspuns la rugăciunile lor, prețurile pentru aceste proprietăți au scăzut drastic. Serva Domnului i-a convins pe frați să aprobe cumpărarea lor. Donațiile necesare au venit - una tocmai din partea opusă a Statelor Unite, chiar în ziua în care altfel s-ar fi pierdut dreptul de achitare a ipotecii. Întreaga experiență este extraordinară.

Ellen White le-a scris fraților că Domnul dorea o instituție ai cărei absolvenți să poată trece orice examen corespunzător în țară. Și astfel, între dealurile și livezile de portocali de la Loma Linda, a luat naștere Colegiul evangheliștilor medicali, astăzi renumita Universitate Loma Linda. Întreaga biserică, având în prezent peste nouă milioane de membri, împărtășește ideea de condiție fizică bună ca pe un privilegiu spiritual, iar practicarea lucrării misionare medicale ca pe o răspundere religioasă.

Cine s-ar fi gândit ce mari rezultate va avea o idee care a încolțit pentru prima dată într-o vineri seara din iunie 1863, la o fermă modestă, în apropiere de Otsego, Michigan? Sau un „dar de Crăciun”, deschis cu lacrimi de o grupă de credincioși care poasteau, sufereau și se rugau, la Rochester, în 1865?

* Pentru o statistică recentă a lucrării medicale a bisericii adventiste, vezi *Curierul Adventist*, ianuarie 1997, Supliment 1.

Mâini peste lume

Ion Buciuman

Congresul Tineretului Adventist de la Timișoara, ediția 1997, a fost momentul de naștere al programului misionar extern. A sosit vremea ca biserica din România să-și îndrepte atenția spre largul lumii necuprinse. Vom trimite curând misionari peste mări și țări.

Centrul studentesc și Sala polivalentă „Olimpia” din Timișoara vor rămâne multă vreme în sufletul participanților la congres. Ceva din asprimea unui pelerinaj și din aglomerația marilor sărbători au făcut din acest eveniment un moment de referință. Pentru unii, acesta a fost momentul revederii cu vechii prieteni, pentru alții, a fost o ocazie de reînviore și bucurie, iar pentru câțiva, eșec și decepție. Fiecare dintre aceștia a găsit suficiente motive să se simtă ca atare, iar ceea ce este și mai bine, a avut și curajul, și libertatea să se exprime deschis și fără înconjur.

Seară cu stângul

Joi dis-de-dimineață, încep să curgă grupuri-grupuri de la gară, spre Polivalentă. Nerăbdare, nesomn, neodihnă, dar, de atâta tinerețe, optimismul și încrederea sunt molipsitoare. Începe formalitatea de înregistrare, se formează rânduri în fața ghișeelor și, curând, totul intră în normal. Apar primele reacții. Salteaua nu corespunde așteptărilor. Baia nu este ca acasă. Ce ne facem cu viețuitoarele la noapte? Primul examen de selecție a misionarilor - condițiile de cazare. Majoritatea trece, ceilalți se mută la hoteluri sau gazde, dar nimeni nu pleacă.

Cina mai liniștește temerile. Pâinea integrală promite o alimentație cât de cât naturală. Unii

sunt încântați, alții au motive să-și dorească altceva mai bun. Oricum, personalul este încântat de acești tineri zămbitori, ordonați, atenți și politicoși, deși sunt printre ei și câteva excepții nedorite.

Ceasul taie necruțător minutele. Sosește ora debutului. Gabriel Dragoș este nerăbdător. Genericul zvâcnește pe ecranul de calc de deasupra platformei, dar totul pare un film mut. Sonorul tace. După o jumătate de oră, apar primele semne de amplificare și începem.

Se face apelul conferințelor. José Figols ne salută. Jon Dybdahl reînvie din oboseala aproape copleșitoare, după douăzeci și patru de ore de zbor și de așteptare.

Urmează cuvântul președintelui Conferinței Banat, fratele Adam Engelhardt. Se face liniște. Se ascultă cu greu, dar nimeni nu pleacă. Toți sperăm și ne încurajăm

din ochi unii pe alții. Cuvântul ne inspiră. Ne regăsim răbdarea și reușim. Pentru participanți urmează odihna, pentru băieții de la tehnic este schimbul trei, iar dimineața este altă viață. Avem și ton, și tonus.

Veni, Vidi, Vici. Am venit, am văzut, am învins.

Unde am venit? Acolo unde Dumnezeu ne-a cerut să avem o adunare sfântă, care să-l dea slavă prin poporul Său. Ce am văzut? I-am văzut pe tinerii lui Israel, venind să se închine Dumnezeului lor. Ce am învins? Am învins prejudecățile care, de multe ori, nu m-au lăsat să înțeleg fondul din cauza formei.

Cum aş putea rezuma tot ce am spus mai înainte? Într-un singur cuvânt: **Congresul Tineretului Adventist - Timișoara 1997.**

Bine, s-ar putea spune, dar nu e numai un singur cuvânt. De ce? Pentru că, așa cum tinerii prezenți acolo au fost un singur cuget, tot așa și cuvintele spuse acolo au fost un singur cuvânt - Cuvântul lui Dumnezeu.

A fost frumos. Este o expresie săracă și ștearsă. A fost splendid. E, totuși, prea puțin pentru a descrie exact măreția în care Dumnezeu ni S-a arătat în toată slava Sa, atunci și acolo.

Am fost mulți și puțini totodată. Mulți, pentru că le-am creat ceva probleme organizatorilor în ce privește cazarea și masa noastră. Puțini, deoarece sunt încă mulți, „șapte mii”, pe care îi are Dumnezeu, dar pe care noi nu-i cunoaștem și trebuie încă să-i căutăm.

„Ce era de la început”? „La început era Cuvântul”, rugăciunea și dorința de bine. Congresul a demarat, aliniind la start aproape trei mii de participanți. Trei mii de temperamente, trei mii de caractere, trei mii de entități spirituale, fiecare cu propria sa experiență a mântuirii, fiecare cu așteptările sale de la această manifestare, fiecare cu propria-i imagine a acestui congres. Trei mii și totuși una?

Altarele de dimineață și de seară, plenurile, seminariile și pauzele, toate ne-au creat în suflet bucuria întâlnirii cu Domnul Hristos.

Am putut cunoaște ce forță spirituală există în biserică, cum poate fi

antrenată în vederea misiunii și ce direcție trebuie să urmeze pentru a fi într-adevăr „la dispoziția altora”.

Fiecăruia dintre cei prezenți, Dumnezeu i-a vorbit prin oamenii consacrați ai bisericii, care au prezentat și susținut programul acestui congres. Din impresiile „la cald”, pe care le-am cules acolo, am înțeles că Dumnezeu îi dă fiecăruia după așteptările sale, după ceea ce a dorit să primească aici. Punând ce a fost alături de ce va fi, constatăm că Domnul a fost, este și va fi întotdeauna cu poporul Său. Din perspectiva planului de mântuire, congresul a fost o nouă ocazie de întoarcere și de redeşeptare pentru misiune. În plan profetic, congresul este semnul că Dumnezeu Își pregătește poporul pentru ploaia târzie. Omenește, a fost împlinirea unei mari nevoi a celor tineri și a celor cu inima tânără - instruirea pentru misiunea externă.

Rapoartele conferințelor au arătat intervenția lui Dumnezeu în viața tinerilor, iar dincolo de cifre și de statistici, ni s-a arătat ce poate face Dumnezeu prin ei, atunci când există consacrare și dorință.

„Stălpul de foc” a reușit să ecuipeze toate disfuncționalitățile inerente, de altfel, care au putut să apară.

Și ce am mai învins? Am învins iluzia că „numai eu sunt cel mai spiritual”. A fost odată un congres al cărui ecou nu s-a stins și nu se va stinge niciodată. Va avea rezonanță o veșnicie, timp în care Domnul Isus ne va spune de ce. Acesta a fost **Congresul Tineretului Adventist - Timișoara 1997.**

De ce această mărturie? Pentru că .... ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre... aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1,1-3).

Danuț Bucă, lucrător biblic la Mărășești, Conferința Moldova.

Ziua pregătirii

Vinerea se deschide cu devoțional tineresc. Cântăm cântecele noastre, apoi căutăm spre cei din jur. Este animație, este prietenie și e bine. Ne căutăm câte un loc pierdut de lume și ne rugăm pentru ce nu ne-am rugat nici-odată. Simțim că a venit ceasul ca „Evanghelia aceasta a Împărăției” să fie „vestită în toată lumea” și că acest lucru ne privește și pe noi.

Jon Dybdahl urcă pe platformă și, cu Scriptura în mână, ne deschide mintea spre misiune. Evangheliile, parabole, întâmplări și experiențe misionare ne încurajează să gândim că, peste mări și țări, sunt încă miliarde care n-au auzit povestea iubirii care mântuiește.

Prima sesiune de seminarii creează o variație de program și răspunde așteptărilor tot mai arzătoare după întâlniri de lucru în grupe mai mici. În sală rămân cam o mie de tineri să asculte „Pedagogia lui Hristos”, prezentată de José Figols. Ceilalți se distribuie aproape egal între cele două biserici locale, „Maranatha” și „Betania”. Noutatea seminarului lui Ionel Agrigoroaie, „De la eșec la reușită”, îi atrage pe toți cei doritori să-și folosească eficient mijloacele, talentele și timpul. Vechii prieteni ai întâlnirilor cu Departamentul Slujirea familiei se bucură să audieze un seminar adaptat la tema ocaziei: „Prietenia spirituală”. Fratele Adrian Bocăneanu spune că prietenia este un privilegiu pentru cei care vor să se ajute reciproc pe calea spre cer. Sala este plină, atmosfera prea plină.

După-amiaza zilei pregătirii este relativ calmă. Se fac permanent înscrieri. Sala ajunge la capacitatea maximă, 3 050 de locuri. În Sabat se vor mai adăuga 400 de participanți oficiali și mulți alții. Programele sociale se succed pe platformă. Copiii de la REACH cântă și ne încântă, dar mai ales ne dau gata cu frumusețea arătată în cuvinte. Migala și munca de Sisif a educatorilor se vede în sfârșit răsplătită și merită să fie continuată. International Children Care (ICC) ne arată o videocasetă semnifica-

tivă și ne vorbește despre noile orientări ale programului. Adevărate mâini de iubire întinse spre lume. Biserica nu se mulțumește să spună, ea și face ceva. Sute de familii în dificultate înțeleg foarte bine acest lucru.

„Secretele faraonilor“ se deconspiră pe rând în fața bisturiului Departamentului Sănătate. Maladii antice, cauze moderne. Nici una dintre aceste boli n-ar trebui să-i chinuie pe cei avizați. Dr. Gily Ionescu este aici ca să ne îndrume.

Avem în România și un sanatoriu. Ne aplecăm împreună cu dr. Moroșan asupra stilului de viață și descoperim vindecare, înainte de a ne îmbolnăvi. Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă - Herghelina nu se mulțumește să ne învețe, ne și oferă produse sănătoase și naturale. Brațul drept al soliei se îndreaptă spre lume și spre noi.

Seara, împreună cu José Figols, descoperim o lume în nevoie și constatăm că, pentru a ne potrivi acestei nevoi, trebuie să facem schimbări în propria noastră viață. Directorul Departamentului Tineret de la Diviziune este în ton cu noi; predica sa conduce spre clarificări și decizie. Bate în suflete un ceas misionar, iar José îi mărește ritmul. Traducerea este pe măsură. Gabriela Dascălița se întrece pe sine.

Sâmbăta mare

Programul nu suferă nici o schimbare. La aceeași oră, masa și altarul de dimineață. Cornel Dafina se agită permanent pe platformă. Cântăm. Vorbim unii cu alții. Ne gândim. Ne imaginăm și apoi ne rugăm.

Jon Dybdahl lansează strigătul macedonean. Și câmpul mondial, și Dumnezeu zic: *Vino!* și în jurul platformei se adună peste o sută de potențiali noi misionari. Lista rămâne deschisă, iar până la încheierea post sesiunii vor fi înscrise 220 de nume. Mulți nu știu exact care sunt mizele și dificultățile misiunii, dar simt un fel de vocație. Cu siguranță că printre ei sunt câteva nume despre care vom începe să primim vești misionare și pentru care ne vom ruga și vom dăruia mijloace.

România poate să devină o bază pentru misiunea externă

Pot să afirm că sentimentele mele sunt în general pozitive, atât în ce privește țara dvs., cât și oamenii pe care i-am întâlnit aici. Este un loc minunat și cred că tinerii români în general, și în special cei din biserică, sunt cu totul deosebiți, entuziaști, extrem de consacrați și gata să-I servească lui Dumnezeu într-un mod foarte creativ. Sunt încântată nu numai pentru că am avut ocazia să cunosc asemenea persoane, ci și pentru că am văzut că, în România, tinerii sunt cu adevărat susținuți de către conducerea uniunii și a conferințelor. De fapt, chiar și diferiții lideri de tineret, cu care am avut ocazia să stau de vorbă, mi-au demonstrat acest lucru, mai ales prin entuziasmul lor în dorința de a sluji lumii; de aceea sunt convinsă că România va avea un viitor mare în această privință.

Am sentimentul că trăim vremuri solemne, că ne aflăm tot mai aproape de sfârșitul istoriei acestui pământ; de aceea consider că tinerii adventiști au șansa de a participa în mod efectiv la lucrarea lui Dumnezeu. Există enorm de mulți oameni care nu știu că au în ceruri un Tată care-i iubește și le poartă de grijă, dorind să le ofere o viață cu adevărat fericită. Adresez tinerilor români provocarea de a continua ce au început, de a lucra cu putere și de a da mărturie, de a se susține reciproc și, nu în ultimul rând, de a privi dincolo de România, spre acele numeroase locuri unde prezența lor este imperios necesară. Am convingerea că România poate să devină o bază pentru misiunea externă. Ne-a fost dat să știm atât de mult, de aceea cred că trebuie să le împărtășim și altora această binecuvântare. Numai atunci când eforturile noastre se vor uni, lucrarea lui Dumnezeu se va putea încheia.

Pat Gustin, director al Institutului pentru misiunea mondială la Universitatea Andrews, Berrien Springs, Michigan. Ea a lucrat mulți ani ca misionar.

Pauză prelungită, apoi „Caroliers“, sosiți peste noapte din Colledgeale (Tennessee, S.U.A.), ne aduc un monument de muzică și mărturie personală. Este sărbătoare în toată regula, cu ținută de gală și cu recital pe măsură.

Serviciul de închinare constă în citirea Scripturii pentru slujirea laudei, pentru mărturisire, pocăință și consacrare. Căutăm cântările uitate, apoi imnul „Hostias“ adaugă miresme de jertfă. Este ceasul închinării. Este solemn. E liniște. Atâta liniște, încât se aud bătăile inimii președintelui uniunii și i se pot simți frământările. Rugăciunea încununează ceasul de har.

După-amiaza și seara se anunță furtunoase. Urmează rapoartele. Oltenia sparge gheața. Se prezintă înregistrări video, oameni, cuvinte, întâmplări. Oltenii sunt fericiți. Întâmplarea de la poștă ne pune pe gânduri, dar ne și redă simțul umorului.

Transilvania de Nord impune ritmul domol al Munților Apuseni.

Ocazia congresului reunește corul cel mare al Liceului Adventist din Cluj-Napoca. Un soi de solidaritate îi leagă pe toți foștii și actualii elevi într-o căutare unică, răscolitoare. Sunt făcute declarații pe viu, apoi timpul alocat se încheie și ultima cântare rămâne necântată.

Banatul se adună la un sunet de fluiet. Fratele Ionel Soponariu face o mică demonstrație Explo. Noile uniforme contrastează cu galbenul cravatei. Urmează interviuri filmate, gânduri, dorințe, declarații. Tineretul este în centrul atenției administratorilor de la conferință. Avem speranțe.

După pauza de cină, film. „Cel mai bogat om din oraș“ nu este șeful băncii, ci șoferul care are timp și de familie, și de cei în nevoie, dar mai ales de Dumnezeu.

AMiCUS ne provoacă la concurs. Câte seminarii publice, câte ocazii de afirmare și de mărturie? Și câștigă tot studenții. Și câștigă

misiunea. Și ei ne câștigă inima. În iubire, îi vom sprijini mai departe.

„Suntem albinuțe, tinere, plinuțe, și zburăm din loc în loc.“ Clubul Explo ne deschide sufletul pentru Conferința Muntenia și toți zăbovim o oră cu răsuflarea tăiată. Se arată Companionii, iar cravatele lor de culoarea vișinei putred încep să facă vâlvă. Spiritul lor trezește interes. Vom avea curând o armată. Filmul „Cerere de emigrare“ ar putea fi văzut în fiecare biserică locală și ar putea câștiga inimi pentru Împărăție. Corul ATAD-Prahova face eforturi disperate să-și cânte și ultima strofă, dar se frânge dureros și prematur. Timpul a expirat.

Transilvania de Sud începe „live“ cu Amicus Christi, apoi este rândul casetei video. Treabă de profesionist! „Măsurat, cântărit și găsit bun de tipar.“ Știm că „transmisiunea directă“ din tabăra de exploratori este înregistrată pe bandă, dar ne place și ne încântă; iar Studioul Cantrast își suprapune publicitatea peste Studioul Prisma. Nimeni nu se supără. Toți câștigăm.

Moldova nu se lasă mai prejos. Este ora 22 și sala este încă mai mult de jumătate. Pe ecran, se derulează vieți de oameni, ieșite din comun. Într-un efort de voință și credință, neputincioșii ne dau o lecție de cântec și speranță. Ne trimit chiar și îndemnuri și salutări. Le primim. Suntem la capătul puterilor, dar congresul continuă.

Duminică, punct și de la capăt

Cu presimțiri de încheiere, dimineața începe molatic. Pat Gustin ne înviorează, ajutându-ne să vedem peste marginea lumii știute de noi. Acolo sunt miliarde care nu știu că au în ceruri un Tată care-i iubește și le poartă de grijă.

Pe rând, se adună concluzii, se fac evaluări. Ce a fost bine, ce n-a fost bine. De ce n-a venit Alexander Noble? Data viitoare va fi altfel. Apoi, peste trei mii de tineri, majoritatea dintre ei lideri, declară solemn și se angajează:

Declarație solemnă

Noi, tinerii adventiști adunați la congresul nostru de la Timișoara, în perioada 24-27 iulie 1997, ne afirmăm crezul și misiunea, așa cum le înțelegem acum, la încheierea acestei întâlniri.

• *Credem că Dumnezeu ne-a făcut oameni egali și responsabili unii față de alții;*

• *Simțim că misiunea noastră este să dăm o mână de ajutor lumii;*

• *Știm că lumea are nevoie de noi;*

• *Vom merge și vom face ceea ce înțelegem că oamenii au nevoie pentru acum și pentru veșnicii;*

• *Dumnezeu va fi cu noi, așa cum ne-a promis.*

Amin!

Treptat, peste sala Olimpia se așterne liniștea. Banda de pânză cu litere de o șchioapă va mai flutura câteva zile, la intrarea principală, amintind că aici a fost Congresul Tineretului Adventist.

Postsesiune, entuziasm, calitate excelentă

În sfârșit, așteptatele seminarii se anunță. Fiecare participant vrea să fie la cât mai multe, dar faptul că ele se desfășoară în paralel pare să fie mai mult o sursă de frustrare decât un element de varietate și ocazie de alegere.

Seminariile au fost conduse de: Pat Gustin și Jon Dybdahl (• Comunicare interculturală, • Viața spirituală a misionarului, • Creștinism și alte religii, • Șocul cultural, • Întruparea misionară), Lucian Cristescu

(• Creștin sau ucenic, • Adventismul în criză, • Redescoperirea misiunii), Adrian Bocăneanu (• Orientare în adventismul contemporan), José Figols (• Filosofia și obiectivele lucrării tineretului), Ioan Câmpian (• Tineret, familie, finanțe), Valentin Dănaiață (• Conceptul misiunii în creștinism), Cornel Rusu (• Consilierea tineretului), Viorel Dima (• Strategii ale succesului), Ionel Agrigoroaie (• De la eșec la succes), Emilian Niculescu (• Izvorul puterii), Ioan Stinghe (• Comunicare și misiune).

Duminică după-amiază participă 550 de tineri. Unii se hotărăsc în ultimul moment să rămână și sunt încântați și entuziaști. Până marți la prânz, mai rămân 450 de lideri și misionari. Lista celor care se oferă să devină misionari ajunge la 220. Oaspeții veniți de la Institutul pentru misiunea mondială sunt încredințați că România va deveni o puternică bază de misionari. Noi credem și ne pregătim sufletește pentru Anul misiunii tineretului - 1998.

Ion Buciuman este directorul Departamentului Tineret în Uniunea Română.

„Ne-a fost dat să știm atât de mult, de aceea cred că trebuie să le împărtășim și altora această binecuvântare. Numai atunci când eforturile noastre se vor uni, lucrarea lui Dumnezeu se va putea încheia.“

Sănătatea

„Nu a fost voia lui Dumnezeu ca venirea Domnului Hristos să fie întârziată. El a făgăduit să-i ducă direct în Țara Canaanului și să-i instaleze acolo, ca pe un popor sfânt, sănătos și fericit“ *Evangelism, pag. 696.*

Trăim într-o lume de sticlă, oțel, beton, o lume din substanțe sintetice, computere, mașini, rachete și reactoare atomice. Este o lume a termenilor, a goanei, a stresului și a multor sarcini mici și mari. În această alergare, în iureșul vieții, nici nu observăm, că sacrificăm pe altarul ritmului tot ce avem mai scump - sănătatea noastră și, în final, viața noastră.

Puțini sunt acei oameni care, în acest haos, pot să stabilească o justă ierarhizare a valorilor. Mulți își găsesc sensul vieții lor în realizările materiale și numai pe patul de suferință își dau seama că o locuință luxoasă și o mașină strălucitoare nu mai au nici o valoare.

Alții își găsesc sensul vieții lor în bucuriile și distracțiile momentane, efemere. Foarte puțini sunt însă aceia care, dintre valorile acestei vieți trecătoare, pun pe primul loc sănătatea.

Sănătatea este o problemă capitală pentru cei mai mulți oameni. Fiecare dintre noi dorește mai mult decât orice sănătatea; și totuși împotriva nici unui lucru nu luptăm mai mult decât împotriva sănătății noastre.

Dar de fapt ce este sănătatea? La prima vedere, răspunsul este foarte ușor. Dar să încercăm numai să o descriem. Ne vom da seama imediat că nu este chiar așa de simplu.

„Sunt sănătos, fiindcă nu mă simt bolnav“ - era conceptul celor mai mulți oameni din trecut, însă această definiție este cât se poate

Szentagotay Lorant

de incorectă. Poți să te simți perfect, dar în același timp să porți în tine boli cu desfășurare fatală.

„Sănătatea este distanța care ne desparte de moarte.“ Este o concepție interesantă, dar nu este definiția cea mai fericită pentru sănătate.

Organizația Mondială a Sănătății (OMS) definește astfel sensul sănătății: „Sănătatea nu înseamnă numai lipsa bolii sau a suferinței, ci o desăvârșită bunăstare fizică, psihică, socială și morală.“

Bunăstarea desăvârșită - poate că este o concepție utopică. Se poate. Dar cel puțin este o țintă la care dorim să ajungem.

Cei mai mulți oameni au o părere și, implicit, o atitudine greșită față de propria lor sănătate. Ei sunt ferm convinși că sănătatea ar semăna cu aerul: ea li se cuvine fără nici o bătaie de cap, fără nici o grijă, fără nici o cheltuială. În viața lor de toate zilele, ei nu țin seama decât de nevoia sau de plăcerea lor imediată. Dacă se îmbolnăvesc, sunt medici, sunt medicamente. Dar aceasta nu este o atitudine rațională. Sănătatea și viața depind mai mult de precauții, de măsuri de pază decât de medici și de farmaciști. A preveni este mai ușor decât a vindeca. Astăzi scopul medicinei este cu totul altul decât a fost în trecut: dacă este posibil să nici nu apară boala.

Ocotirea sănătății face parte din același concept de cultură și civilizație ca și multe alte ac-

tivități umane. În acest sens sunt inseparabile. Și cu toate acestea omul de astăzi, omul secolului XX, omul rațional, omul cercetător, creator, înțelept, prevăzător face cel puțin patru lucruri controversate, paradoxale în același timp.

- În vederea sănătății și fericirii sale, a exilat foamea din viața lui, mâncând până se îmbolnăvește.

- În vederea sănătății și fericirii sale, a exilat munca fizică oboseitoare din viața lui, stând pe scaun, în automobil, în fața televizorului, până când se îmbolnăvește.

- În vederea sănătății, a siguranței și fericirii sale, construiește orașe, ridică blocuri, cumpără autoturisme, folosește mașini, roboți, la locul de muncă și acasă, dar în același timp blocurile, cartierele reci, zgomotul infernal al mașinilor, criza permanentă de timp, alergarea permanentă în iureșul vieții distrug nervii omului.

- În vederea menținerii sănătății și a prelungirii vieții sale, consumă, cu sau fără motiv, cantități mari de medicamente, stropește fructele cu insecticide, folosește detergenți, deodoranți, otrăvindu-se singur.

Problema cea mai importantă astăzi este schimbarea totală a mentalității în ceea ce privește sănătatea noastră. Unitățile de măsură a civilizației și a culturii sunt însă de multe ori superficiale.

Zămbim când vedem pe cineva că nu știe cine a fost Newton ori să facă operații matematice simple, corect și rapid; dar nimeni nu se

poticnește că un om, de altfel cult, nu cunoaște valorile calorice ale alimentelor, efectele dăunătoare ale fumatului, nu știe care este valoarea normală a pulsului și a tensiunii arteriale.

În cursul acestui an, lună de lună, am încercat să prezentăm ce este bine să facem ca să ne debarasăm de obiceiurile moderne dăunătoare și să înțelegem că problema principală nu este cât trăim, ci ce fel de viață trăim. Venind mai aproape de noi, studiind Biblia descoperim, trei adevăruri fundamentale, privind sănătatea:

I. 1 Tes. 5,23 - Unitatea corp-suflet-minte

Cele trei sunt inseparabile. Fiecare dintre noi suntem mântuiți nu numai spiritual, ci și fizic.

Cea mai mare greșeală este că de multe ori trăim o viață unilaterală. Unii se ocupă doar cu latura corporală; fac sport, mișcare, dar neglijează partea spirituală. Alții se ocupă cu lucrurile spirituale și neglijează totalmente îngrijirea corpului. Orice fel de unilateralitate provoacă pagube imense. Dumnezeu l-a creat pe om ca pe o unitate desăvârșită. Fericirea spirituală și sănătatea corporală depind de buna armonizare a acestora.

II. Legea: cauză-efect

Sunt două ecuații simple:

- neascultarea (păcatul) = boală, moarte
- ascultarea = sănătate, viață (în prezent și în veșnicie)

Sănătatea nu este rezultatul întâmplării sau al influenței stelelor, ci urmarea unei vieți de ascultare față de cerințele divine.

Studiul celebru făcut de Belloc și Breslow asupra stilului de viață demonstrează cel mai elocvent acest adevăr. Cei doi medici din cadrul Departamentului de Sănătate Publică a Universității Berkeley (California) au luat în studiu relația existentă între șapte practici sanitare uzuale (somn 7-8

ore, mic dejun regulat, nimic între mese, greutate corporală ideală, mișcare regulată, fără alcool și fără fumat) și starea sănătății lor fizice la un număr de 6.928 de adulți. După un interval de nouă ani și jumătate, ei au determinat corelația dintre aceste practici sanitare și longevitate (durata de viață).

Rezultatele au fost impresionante:

- cei care au respectat 6-7 practici de acest fel au trăit cu 11 ani mai mult decât cei care au respectat 1-3 din ele. O prelungire cu 11 ani a duratei de viață este substanțială.
- cei care respectă numai 1-3 practici, în loc să se simtă de 40

de ani când au 70, ei se simt de 70 la 40 de ani. Și cea mai mare parte dintre ei nu vor apuca vârsta de 80 de ani, dar și-o vor simți în trup.

• viața pe care o pierd acești oameni nu este ultima perioadă a vieții lor, ci sunt chiar anii din mijloc. Ei nu trăiesc mult și totuși îmbătrânesc. Pur și simplu îmbătrânesc mai repede.

III. Sănătatea nu poate fi separată de religie

Există doar o singură Evanghelie: refacerea totală a omului - spiritual și fizic.

Știința medicală de astăzi dovedește cu certitudine că adevărata religie constituie o motivație profundă a unor schimbări comportamentale. Dr. Howard S. Hoyman de la Universitatea din Illinois subliniază credința ca fiind esențială pentru sănătate. Cercetarea medicală confirmă faptul că religia se corelează pozitiv cu sănătatea personală. De exemplu, Proiectul israelian pentru boli de inimă (Israel Ischemic Heart Disease Project) relatează că cei care se roagă zilnic au mai puține atacuri de cord decât persoanele care merg rar la biserică.

Cercetări recente efectuate la Universitatea Johns Hopkins cu privire la relația dintre religie și sănătate atestă de asemenea faptul că frecventarea bisericii se corelează cu îmbunătățirea stării de sănătate. După studiul făcut de dr. George W. Comstock de la Catedra de epidemiologie a universității, riscul bolilor de inimă fatale este aproape de două ori mai mare la oamenii care merg la biserică ocazional, decât la cei care o frecventează regulat.

Studiul Tromsø asupra inimii, efectuat de Dr. V. Fonnebo, a comparat starea sănătății adventiștilor „activi” (cei care frecventează regulat biserica, având și o activitate în cadrul ei) cu a adventiștilor „inactivi” și a baptiștilor. Valorile tensiunii arteriale și ale colesterolului au fost cele mai bune la adventiștii „activi”, ei

având și riscul cel mai mic de îmbolnăvire prin boli de inimă. Concluzia acestui studiu mi se pare deosebit de semnificativă: „Rezultatele sugerează că adventiștii de ziua a șaptea ar putea avea un avantaj în plus din religia lor, față de cel obținut prin practicile stilului de viață” (*American Journal of Clinical Nutrition*, 1988; 48: 826-829).

Și un ultim aspect: știința descoperă astăzi ceea ce creștinii au știut dintotdeauna: puterea vindecătoare a rugăciunii. De curând, un bun cardiolog a făcut o experiență interesantă, care avea ca obiect forța rugăciunii. Dr. Randy Byrd a împărțit 393 bolnavi de inimă, care au fost internați în secția de reanimare la General Hospital din San Francisco, în două grupuri. Pentru 192 din acești pacienți s-au spus rugăciuni, pentru ceilalți 201, nu. Pentru fiecare pacient s-au rugat, zilnic, cinci până la șapte oameni.

Când, după zece luni, experimentul a luat sfârșit, pacienții pentru care au fost înălțate rugăciuni au obținut mai multe beneficii:

- aveau nevoie de antibiotice de 5 ori mai puțin;
- aveau un risc de edem pulmonar de 2,5 ori mai mic;
- nici unul din acest grup n-a trebuit să fie intubat (să i se facă respirație artificială).

Dr. William Nolen, care mult timp a pus sub semnul întrebării rolul credinței în vindecare, citind acest studiu a spus: „... noi, doctorii, ar trebui să scriem pe rețete: rugați-vă de trei ori pe zi”.

În cartea sa, *The Golden Present*, Swami Satchidananda descrie ce înseamnă să ne rugăm: „Rugați-vă sincer și aveți încredere în Dumnezeu; mult mai multe lucruri decât își poate imagina omenirea se realizează prin rugăciune. Poate

că toată lumea vă stă la picioare, probabil aveți tot ce vă puteți dori, bani, avere, prieteni, prestigiu, celebritate, onoare, dar, dacă nu vă găsiți pacea interioară, nu veți duce niciodată o viață sănătoasă”.

Programul sanitar divin

Jane Fonda a elaborat un program de exerciții fizice extrem de popular, menit să ducă la scăderea în greutate. Societatea Americană de Cardiologie a conceput un program alimentar pentru a reduce riscul bolilor de inimă. Ghidul emis de specialiștii Clinicii Minirth-

Meier are drept scop păstrarea sănătății mintale.

Dar cel mai complet program de realizare a bunăstării întregului organism, care înlătură stările depresive și prelungeste viața este Programul sanitar divin. Cei care îl urmează devin oamenii cei mai sănătoși, cei mai fericiți din lume și care trăiesc cel mai mult. Acest program funcționează după un principiu simplu. Dumnezeu ne prescrie legi pe care trebuie să le respectăm. Aceste legi ne aduc pe aceeași lungime de undă cu legile naturii. Dacă le respectăm, sănătatea și fericirea vin de la sine.

Pentru a obține cele mai mari avantaje din învățăturile lui Dumnezeu, să ne amintim că planul Său pentru sănătate nu începe cu un set de reguli, ci cu o *Persoană* și cu decizia de a pune această

Persoană pe primul loc în viața noastră.

Deoarece această cunoștință, acest program sanitar divin ne-a fost dat prin descoperire divină, nu este cazul să îl apreciem mai mult decât până acum? În acest ceas al judecării, Dumnezeu dorește să aibă un popor sănătos și curat, din punct de vedere mintal și moral, curat și sănătos din punct de vedere trupesc. A te închina Creatorului înseamnă a respecta lucrurile create de El. Iar unele dintre cele mai frumoase rezultate ale creațiunii sunt aceste trupuri, pe care le avem.

În lumina celor prezentate până acum, înțelegem adevăratul mesaj al motoului acestui articol. Dumnezeu dorește ca Israelul spiritual să fie statornic ca un popor sănătos, fericit și sfânt. Cred că înțelegeți acum că această frază include omul luat în întregime: lucrul acesta poate fi văzut foarte bine

în corespondența următoare:

- sănătos - a avea bunăstare fizică
- fericit - a avea bunăstare psihică
- sfânt - a avea bunăstare spirituală

„Timpuri primejdioase ne stau în față... Noi să împlinim învățăturile date prin Spiritul Profetic. Dacă le disprețuim, ce scuză vom putea prezenta?” (S.T. 298)

Singura problemă care se mai pune astăzi este: Vrem să urmăm sfaturile date în Biblie și în Spiritul Profetic? Deoarece Îl iubim pe Domnul, să răspundem: *Domnul a vorbit, noi vom asculta.*

Dr. Lorant Szentagotai este directorul Departamentului Sănătate și Temperanță în Conferința Transilvania de nord.

Vindecare pentru toți

„Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5,6)

Recent, Organizația mondială a sănătății (OMS) și-a ales ca moto al acțiunilor de promovare a sănătății: „Sănătate pentru toți până în anul 2000”. Este un obiectiv mai mult decât ambițios, despre care chiar cei ce și l-au propus realizează că reprezintă un ideal imposibil de atins până la sfârșitul mileniului; câtă vreme omul rămâne o ființă muritoare, nu poate exista o realitate numită sănătate pentru toți.

Biserica adventistă, cunoscută promotoare a principiilor vieții sănătoase, a ales anul 1997 ca pe un „an al sănătății și vindecării”. Oare să reușească o biserică mai mult și mai repede decât OMS?

„Era un praznic al iudeilor...” (Ioan 5,1)

Atașarea de semnificații speciale anumitor zile sau perioade ale anului (sau chiar anumitor ani) nu este un lucru nou. Întreaga istorie biblică este presărată de ceremonii, comemorări, sărbători etc., cu semnificații dintre cele mai diferite. Cercetătorul atent nu poate însă să nu remarce că, în ciuda diversității aparente, majoritatea evenimentelor de acest fel erau legate, mai mult sau mai puțin direct, de vindecare. Sau de speranța vindecării, îndreptând atenția spre Mesia și spre jertfa Lui eliberatoare de păcat.

Trăim astăzi în preajma celui mai mare praznic al Israelului spiritual: reintrarea fizică a Fiului lui Dumnezeu în istoria umană. De data aceasta însă, „Isus Se va sui la Ierusalim” - Își va face apariția

Gily Ionescu

chiar în centrul bisericii care-L reprezintă pe acest pământ - în toată slava Lui.

Întrebarea cheie, în acest context, este: Cum va găsi El „Ierusalimul” - biserica Sa? Se va repeta oare istoria?

Există, din păcate, indicii că un

înțelegerea acestei taine, în chiar inima bisericii, dai peste o privilegiu care te înfioară: acolo zac „o mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați”... (vers. 3)

Dintr-un anumit punct de vedere, acest lucru nu ar trebui să ne surprindă, pentru că biserica, prin promisiunea de vindecare pe

care o oferă cu generozitate oricui, atrage cele mai disperate cazuri. Unii bolnavi vin în biserică după ce au epuizat toate celelalte oferte de tămăduire, la un moment în care boala lor s-a accentuat la maximum și chiar a devenit cronică.

Pe de altă parte, însă, nu poți să nu te întrebi de ce acești bolnavi rămân bolnavi și după ce ajung în biserică? De ce unii zac o viață întreagă pe malurile scăldătorii de unde așteaptă vindecarea? De ce, în ciuda atâtor eforturi de lămurire a principiilor de viață creștină sănătoasă, unii continuă să trăiască asemenea orbilor care, deși au auzit despre cale, sunt incapabili să meargă pe ea? De ce alții, de altfel bine intenționați, șchiopătează întruna pe această cale?

Sunt întrebări tulburătoare, dar ce minunat este când descoperi că Biblia are răspunsuri limpezi la fiecare dintre ele!

Atracția „apelor tulburi” (vers. 4)

M-a mirat adesea ușurința cu care suntem dispuși să acordăm încredere oricui promite vindecare. Este suficient ca o persoană înzestrată cu anumite însușiri harismatice să pretindă că ne poate vindeca de orice boală, și foarte mulți dintre noi trecem peste orice

Cine are nevoie de sănătate și vindecare?

Ați fost vreodată bolnav?

Știu că nu puteți răspunde decât „da” și mai știu că boala este cel mai bun dascăl. Ea ne învață răbdarea, umilinta, speranța, dependența de Altceva și ne determină să cercetăm în adâncime rostul suferinței. Dar, poate în primul rând, boala ne învață valoarea nemăsurată a sănătății și vindecării.

Îvit ca un dar al Providenței în istoria unei lumi măcinate de păcat și de boală, „Anul sănătății și vindecării” a încercat să vă ofere, lună după lună, principiile de viață sănătoasă NEWSTART. Dumnezeu lucrează prin ele și ne ajută să ne recăpătăm sănătatea și să ne dezvoltăm armonios.

„Anul sănătății și vindecării” culminează cu „Săptămâna sănătății”. Prezintă, de altfel, an de an în calendarul evenimentelor speciale din viața bisericii noastre, începând cu primul Sabat din luna octombrie, „Săptămâna sănătății” vă invită de data aceasta la o excursiune menită să exploreze două domenii cheie ale vieții umane: sănătatea și vindecarea.

Recomandăm prezentarea celor două articole care urmează, în cadrul serviciilor divine din cele două Sabate ale „Săptămânii sănătății” (4 și 11 octombrie 1997).

„Prea iubiților, doresc ca toate lucrurile voastre să vă meargă bine și sănătatea voastră să sporească tot așa cum sporește și sufletul vostru” (3 Ioan 2). (Dr. Gily Ionescu)

astfel de lucru este posibil. Într-un mod mai limpede și mai deplin decât iudeul de pe vremuri, credinciosul de astăzi poate contempla, în planul de mântuire, dumnezeiasca împăcare între dreptatea și mila divină. Și totuși, acolo unde te-ai aștepta să descoperi oameni cu viața transformată în urma

reținere educațională, etică, financiară sau chiar a bunului simț, lăsându-ne pradă „comerțului cu speranță”, cum în mod plastic definea cineva acest fenomen. Nu ne lăsăm descurajați nici de evidenta primitivitate a mijloacelor folosite. Ca și cei de pe malurile scâldătorii de pe vremuri, care se lăsau amăgiți de legenda cu îngerul tămăduitor, care tulbura apele, și noi avem o surprinzătoare disponibilitate de a crede că, de exemplu, un simplu ceai poate vindeca orice boală (ca să folosesc un exemplu inspirat dintr-un fenomen foarte la modă astăzi în România). Sau anumite băi ori un masaj în punctele reflexe ale piciorului... Și câte altele...

Suntem cu toții conștienți că apele înșelăciunilor diavolești sunt foarte adânci și numai digurile zidite din argumente biblice le pot sta împotriva. Este însă surprinzător cât de vulnerabili devenim în fața lor, atunci când ele se închid cuminiți între malurile unei scâldători. Fascinați de mărturiile celor „vindecați” „din când în când”, ne grăbim să ne spunem că nu poate fi nimic rău în aceste metode, de vreme ce ele îi ajută pe atâția. Dimpotrivă, începem să întrevădem intervenția unui înger al Domnului, care pare să aducă adierea vindecării.

Una dintre caracteristicile timpului sfârșitului va fi activitatea febrilă a demonilor în domeniul vindecărilor miraculoase. „Duhurile demonilor vor merge la regii pământului și în lumea întreagă... Se vor ridica persoane care... vor face uimitoare minuni de vindecare și vor declara că au descoperit din cer, care vor contrazice mărturia Scripturilor” (*Tragedia Veacurilor*, ed. 1992, pag. 572, 573).

Ce avem de făcut?

Nu este nimic rău în a dori vindecarea. Boala, indiferent de tipul ei, este o experiență negativă. Dar între a dori vindecarea și a fi dispus să încercăm orice metodă de vindecare ce ne iese în cale este o diferență mare. Oricât de greu am fi loviți de suferință, rugăciunea noastră către Dumnezeu ar trebui să fie ca El să ne ajute **să nu ne pierdem discernământul**.

A avea discernământ în vreme de boală și suferință înseamnă:

• **A face o analiză a cauzelor pentru care a apărut boala.** Este vorba de ceva care s-a abătut asupra mea din afară, fără ca eu să fi contribuit cu ceva, sau pot regăsi în trecutul meu, în obiceiurile mele de zi cu zi, anumite lucruri care au dus la apariția bolii? Pentru a afla răspunsul, iată câteva exemple de întrebări utile: Am dus eu o viață care să nu mă expună la îmbolnăvire? Care au fost obiceiurile mele alimentare, cum am ales să echilibrez odihna cu munca, perioadele stresante cu cele relaxante, timpul petrecut singur cu cel acordat familiei și prietenilor? Am avut oare un program de exerciții fizice corespunzător? Am folosit substanțe dăunătoare organismului, ca alcoolul, nicotina, cafeina sau alte droguri? Cum îmi pot caracteriza viața devoțională? etc.

Sperăm că articolele din seria NEW START, apărute în *Curier*, pe parcursul ultimelor opt luni, v-au fost - sau vă pot fi - de ajutor pentru această evaluare.

• **Apelarea la serviciile unui medic** pentru a afla diagnosticul afecțiunii. S-ar putea să avem idei false despre gravitatea suferinței noastre și numai medicul specialist este în măsură să identifice natura ei. Am întâlnit destule situații în care persoane cu un nivel intelectual ridicat, dar fără educație medicală deosebită, au fost „diagnosticate” ca având cancer (sau altă boală gravă) și „vindecate” de tămăduitori de ocazie (care întotdeauna au grijă să-și răsplătească generos „reușita”). Și mai grav este când într-adevăr este vorba de o boală serioasă, dar la care se pierde timp prețios prin neglijența bolnavului de a se prezenta la medic sau prin ocolul pe care-l face pe la diferiții vraci.

Nu dorește să spun că medicina clasică este desăvârșită. De altfel, și aici avem nevoie de discernământ, întrucât există mulți medici pentru care tratamentul se reduce la administrarea de medicamente. Ori, dacă boala este rezultatul unor greșeli din modul de viață, a folosi medicamente fără a

corecta aceste greșeli nu înseamnă altceva decât a lăsa boala să progreseze, chiar dacă sub o formă modificată.

• O dată diagnosticul pus, un alt pas cheie este înțelegerea faptului că, indiferent de tip, **orice boală afectează toate dimensiunile ființei bolnavului**. După cum nu te poți atinge de trupul unui om fără să-i atingi spiritul, tot astfel nu există boală a trupului care să lase spiritul neafectat. Implicațiile acestui fapt sunt imense. Devine extrem de important cine este cel care îmi tratează boala și ce metode de tratament folosește. Am auzit adeseori oameni (cu pretenții, de altfel) spunând: „Atâta vreme cât presopunctura mă ajută, nu văd ce rău ar putea să-mi facă. Eu nu cred în filosofia nebiblică pe care se sprijină ea. Iau doar partea bună”. (Sau alții spun: „Ja s-o încerc și pe asta”!). Fraților, acest mod de gândire e autoînșelare. Oare suntem așa de naivi, încât să credem că trupul nostru poate fi vindecat de o tehnică terapeutică păgână (ca să folosesc un eufemism), fără să ne fie atins spiritul?

• În fine, o întrebare esențială pe care trebuie să ne-o punem, atunci când vine boala, este: **Dorește Dumnezeu să fiu vindecat de această boală?** Am avut, cred, suficient contact cu suferința umană (chiar dacă, în mare măsură, indirect) pentru a-mi da seama că ea este percepută atât de neplăcut, încât toți, fără excepție, dorim însănătoșirea. De aceea ne și pierdem atât de ușor discernământul. Dar, în suferință, un creștin adevărat nu-l uită pe Dumnezeu. Dimpotrivă, el se roagă. Îl întreabă de ce suferă (așa cum a făcut și Iov) și, poate mai important decât orice, este dispus să afle dacă Dumnezeu dorește ca el să se vindece.

Da, ați înțeles bine: uneori, Dumnezeu, în înțelepciunea Lui infinită, găsește mai potrivit să nu ne vindece de o suferință anumită, pentru interesul nostru veșnic. Biblia ne oferă un exemplu clasic - Pavel. Știm că pentru Dumnezeu nu există boală incurabilă, dar, dacă am apelat la mijloacele aprobate de El, pentru prevenirea și tratarea bolilor, și dacă l-am cerut în rugăciune să ne ridice

suferința, însă aceasta nu se întâmplă, atunci trebuie să urmărim exemplul lui Pavel (vezi 2 Cor.

12,7-10). Să nu uităm că ni se poate întâmpla ceea ce i s-a întâmplat lui Ezechia (vezi Isaia cap. 38 și 39). În vreme de suferință, adevăratul copil al lui Dumnezeu nu cultivă resentimente împotriva Creatorului, alergând de la un vrac la altul pentru o vindecare iluzorie, ci alege să se bucure că se poate bizui numai pe puterea lui Dumnezeu. Pentru el, moartea însăși devine un câștig (vezi Fil. 1,20,21). Altminteri, riscăm să primim altceva decât vindecarea dorită sau să ne lamentăm la nesfârșit, o viață întreagă, asemenea slăbănogului de pe malurile Betesdei.

Dumnezeu răspunde preocupării noastre, uneori bolnăvicioase, față de vindecare cu o întrebare aparent retorică:

**„Vrei să te faci sănătos?”
(Vrei să fii vindecat?)**

În contextul în care a fost pusă („Isus... l-a văzut zăcând și... știa că este bolnav de multă vreme”), întrebarea devine însă o adevărată provocare, menită să-l smulgă pe bolnav din preocuparea îngustă de a obține o vremelnică alinare trupească. Este o provocare la re-creașterea caracterului profund spiritual al oricărui act de vindecare.

„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Cor. 2, 14).

Nu putem să nu admirăm condescendența Mântuitorului față de modul nostru firesc de a judeca lucrurile. Asemenea lui Nicodim, care părea a nu înțelege cum poate un om bătrân să se nască din nou, slăbănogul se încapățânează să conceapă vindecarea ca pe un trofeu oferit celui mai tare. Sau ca pe o cursă în care încerci din răpuzeri să prinzi șansa aruncată din când în când, cu zgârcenie, de Providență, chiar dacă pentru aceasta trebuie să-i calci pe alții în picioare.

Omul nerenăscut e convins că are în el însuși resurse pentru a ajunge la vindecare. Toate religiile

nebiblice pomesc de la această premisă fundamentală - că omul este în esență bun și că tot ce are de făcut este să ajungă la iluminare sau la descoperirea dumnezeului ce se află latent în el. Am avut ocazia să petrec câțiva ani împărțind aceeași cameră de cămin cu un asemenea om. Mi-a mărturisit în repetate rânduri că nu înțelege noțiunea creștină de păcat și că, studiindu-și gândurile și acțiunile, nu poate găsi nimic care ar putea fi socotit ca fiind păcat. Dimpotrivă, convingerea lui era că așa-numitele păcate sau slăbiciuni omenesti nu sunt altceva decât semnale pe care dumnezeul latent dinlăuntrul fiecărui om i le trimite pentru a-l convinge că are nevoie de „iluminare”, adică de trezirea la viață a divinului din el.

Realitatea - ilustrată foarte plastic de un gânditor creștin - este că în om nu se află un Dumnezeu, ci un gol în formă de Dumnezeu. Sau, în cuvintele lui Augustin, „Dumnezeule, ne-ai creat pentru Tine și sufletul nostru nu are odihnă până când își găsește odihna în Tine”.

Pentru orice om firesc, vine un moment în care realizează că prin el însuși nu poate ajunge nicăieri, și că nici unul dintre cei din jur nu este dispus să-l ajute cu adevărat. Este marea tragedie a celui care devine conștient că „nu are pe nimeni”. Dar este și marea șansă a renunțării la serviciile îndoielnice ale eului sau ale altor neputincioși. Este momentul în care Isus Se poate opri în dreptul nostru, rostind cele mai tămăduitoare cuvinte pe care urechea umană le poate auzi:

„Scoală-te, ridică-ți patul și umblă” (vers. 8)

Dar, stai, Doamne! Cum să mă scol, când sunt slăbănog de o viață întreagă?

Isus nu este indiferent la sugestia slăbănogului (vezi vers. 7), însă dorește să-i ofere mult mai mult. Șocul poruncii: „Scoală-te!” era menit să-i sensibilizeze mintea față de dimensiunea spirituală a vindecării. Se cerea din partea lui o judecată duhovnicească pentru a cuprinde aparentul paradox al cererii Mântuitorului. Primirea tămă-

duirii era condiționată de exercitarea unei credințe absolute. Credința care e o roadă a Duhului... Prin urmare, vindecarea presupune declanșarea procesului nașterii din nou, ba chiar și apariția primelor roade!

Mi se pare nespus de important acest lucru. Dincolo de împrăjările concrete ale bolii noastre și de așteptările pe care le avem în legătură cu vindecarea, Isus ne găsește și ne readuce la răscrucea cu drumul spre mântuire. Boala devine, în mâinile Lui, un pretext pentru a ne provoca la declanșarea procesului de renaștere spirituală. Pentru El nu există nici o separare artificială între vindecarea fizică și cea spirituală. Mântuirea și vindecarea sunt unul și același lucru.

„Prin aceeași credință putem primi și noi vindecare spirituală... Prin noi înșine, nu suntem în stare să trăim o viață sfântă, cum nici omul paralizat nu era în stare să meargă. Mulți oameni își dau seama de starea lor de neputință și tânjesc după acea viață spirituală care să-i aducă în armonie cu Dumnezeu. În zadar se luptă ei să o câștige. În disperare, ei strigă: 'O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?' (Rom. 7,24). Acești oameni descurajați, prinși în luptă, să privească în sus. Mântuitorul Se apleacă asupra celor pe care i-a răscumpărat cu sângele Său, zicând cu nespuse duioșie și milă: 'Vrei să te faci sănătos?' El îți poruncește să te ridici în sănătate și pace. Nu aștepta să simți că te-ai făcut sănătos. Crede Cuvântul Său și el se va împlini. Pune voința ta de partea voinței lui Hristos. Slujește-L și, lucrând după Cuvântul Său, vei primi putere” (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 155-156).

„Ridică-ți patul” (vers. 8)

Vasile era bolnav de mai bine de cincisprezece ani. Suferea de hernie de disc. Fusese la mulți medici și urmasse multe tratamente. În cele din urmă, a trebuit să fie operat. Pe patul de spital, în primele zile după operație, L-a cunoscut pe Isus prin intermediul unui coleg de suferință. A fost

cucerit de caracterul minunat al Celui ce a ales să-Și dea viața pentru ca el să poată fi vindecat. Și-a dat seama că în ființa lui s-a petrecut o transformare de esență, în așa măsură, încât putea spune că este un om nou. Această transformare îl încuraja să spera că însănătoșirea lui fizică va fi grabnică. Însă medicii, după câteva zile de așteptare, i-au dat de înțeles că nu trebuie să se aștepte la vindecare totală: discul herniat comprimase prea mult timp măduva pentru ca aceasta să mai poată reveni la starea inițială. Deși Vasile s-a rugat de multe ori după aceea să fie vindecat și fizic, Dumnezeu nu i-a dat răspunsul pe care îl dorea. A rămas cu un handicap tot restul vieții.

Nu sunt eu cel mai în măsură să ofer argumentele teologice pentru care Isus nu înlătură întotdeauna toate consecințele bolii, atunci când ne vindecă. Se întâmplă însă ca persoane care au trăit minunea renașterii spirituale și care au o relație vie cu Mântuitorul să continue să aibă sechele și cicatrici sau chiar boli trupești. Episodul vindecării slăbănogului aduce însă lumină și asupra acestui aspect.

Deși vindecat în mod supranatural, slăbănogul trebuie să-și ridice și să-și poarte patul pe care zăcuse atâta vreme. Acum este vindecat, dar chiar și cei care nu-l cunosc îl văd purtându-și patul și înțeleg.

Pentru noi, „patul” poate fi înțeles drept cortegiu de obiceiuri, trăiri și simțăminte prin care păcatul și-a găsit un culcuș în sufletul nostru; este „plăcerea de o clipă a păcatului”. Satana este suficient de abil ca să condimenteze periodic existența păcătosului și să-i ofere un fals confort, care, în realitate, nu face decât să-și prelungească boala.

Poate că și tu, fratele meu sau sora mea, te-ai lăsat amăgit de dorința de a-ți trăi viața așa cum dorești. Poate că în viața ta sunt obiceiuri care te țin legat de „patul” complacerii în păcat. Ai încercat să te eliberezi, dar ți-a fost cu neputință să scapi și te-ai resemnat, crezând că altcineva trebuie să te poarte în brațe. Isus îți poruncește și ție astăzi: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă!”

După cum vedeți, există o mare diferență între a zăcea pe un pat de suferință și a-ți purta patul în spate. Credința unită cu ascultarea de porunca lui Isus ne pune la îndemână puterea de a ne ridica și a ne purta patul. Și, chiar dacă vindecarea primită în dar nu înseamnă întotdeauna și eliberarea de consecințele vieții păcătoase de până atunci, chiar dacă în corpul nostru vor mai rămâne țepușii bolilor, acestea nu ne vor mai zdrobi, ci le vom purta, cu speranța că nu este departe momentul în care „trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire” (1 Cor. 15,54). Tocmai în aceasta constă puterea mărturiei unui om în favoarea puterii vindecătoare a lui Isus.

Constantin a fost unul dintre cei vindecați astfel. Înainte de întâlnirea Sa cu Isus, se credea prizonierul temperamentului său coleric. Lucra la o moară și nu-i trebuia mult ca să-i sară țandăra. În ciuda faptului că nu avea nici 25 de ani, i se duse vestea că are cea mai aprigă fire din sat și un limbaj foarte vulgar. Era îngrozitor să-l auzi injurând. Dar Isus l-a căutat, l-a găsit și l-a vindecat. Vestea că tânărul Constantin nu-și mai iese din fire și că vorbește frumos cu toți clienții a străbătut satul de la un capăt la altul, ca un fulger. Și nu puțini au fost cei care au înțeles că Dumnezeu, care a putut să-l vindece pe Constantin, este în stare să-i vindece și pe ei.

Viața omului renăscut trebuie să fie o neconținută umblare. Prin vindecarea pe care ne-o oferă, Isus nu numai că ne face în stare să umblăm, ci ne așază în centrul atenției celorlalți. Și poate tocmai de aceea - așa cum sugerează Pavel - nu suntem eliberați de tot ce ne apasă, ca nu cumva să ne mândrim. Cum ne purtăm noi patul sub privirile iscoditoare ale semenilor?

„...Dar cel vindecat nu știa cine este” (vers. 12,13)

A fi vindecat nu înseamnă că ai ajuns să-L cunoști pe Vindecător. A te naște din nou nu este sinonim cu a-L cunoaște pe Dumnezeu în mod deplin, după cum un nou născut este departe de a-și cunoaște părinții. Pe

Isus trebuie să-L reîntâlnești, mereu și neapărat, în Templu. Oare noi de ce mergem la biserică în fiecare Sabat?

Aș dori să închei cu un cuvânt către colegii mei, lucrătorii în domeniul sănătății. Prin natura profesiei noastre, noi avem marele privilegiu de a fi ucenicii Marelui Medic, instrumente ale vindecării Sale. Celor mai mulți ne vine ușor să alinăm boala, dar avem adesea dificultăți în a aborda dimensiunea spirituală a vindecării. Chiar și atunci când ne implicăm în ceea ce obișnuim să numim lucrare misionară medicală, avem grijă să ne ocupăm numai de „partea medicală”, lăsând în seama pastorului sau evanghelistului „partea spirituală”. Uneori, insistăm chiar să existe o distanță în timp și spațiu între cele două, ca nu cumva cei care ne-au onorat cu încrederea lor să fie dezamăgiți.

Este adevărat că pastorul are lucrarea lui foarte importantă, însă insistența de a despărți lucrarea medicală de cea evanghelică este dăunătoare. Este ca și cum am pregăti un teren pentru semănat, fără a pune sămânța în el. Iar pastorului nu-i rămâne decât să pună sămânța într-un ogor nedestelenit, rugându-se ca vrăbiile să nu mănânce semințele și ca măcar unele să reușească să-și înfigă rădăcinile în solul bătătorit. Acest fel de vindecare nu-l ajută pe cel vindecat să-L cunoască pe Isus.

Cred că, dacă vom reuși să înțelegem că orice bolnav are nevoie de tămăduire spirituală, vom avea tactul și curajul de a ne reîntâlni pacienții în „templu”, acolo unde Isus li se poate descoperi și unde le face cunoscută voia Lui pentru viața lor: „iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău” (vers. 14). Vom avea surpriza să vedem cum acești oameni încep ei înșiși să-L mărturisească pe Isus! (vezi vers. 15).

Dr. Gily Ionescu
este directorul de
partamentului
Sănătate și tem-
peranță în Uni-
unea Română.

Comitetul alege un conducător misionar... el îi va îndemna pe membrii să iasă și să răspândească credința... voluntarii se înarmează cu literatură... se planifică campania... începe o vizitare sistematică, mergând din casă în casă... țința fiecăruia este stabilită... nici un om de pe stradă nu rămâne neatins... acesta este sistemul adoptat de bisericile evanghelice babiloniene" (pag. 433-434). „Dacă lucrarea misionară este îndrumată și organizată de oameni, atunci cu siguranță nu este lucrarea lui Dumnezeu... Într-un asemenea caz, ea nu trebuie făcută nici în Sabat și nici în vreo altă zi" (pag. 480). „Satana se grăbește pentru a șopti ideea că... lucrarea pare a fi amenințată din pricina numărului mic al lucrătorilor... și că, dacă nu vor alege și nu vor rândui niște persoane care să ocupe aceste posturi, ei și-ar neglija răspunderile" (pag. 66). „Când sufletul disperat este umplut cu acest dar sfânt [renașterea],

el este transportat într-o experiență mult prea minunată și prea fericită, ca să mai poată fi descrisă în cuvinte omenești. Când noul născut al Domnului caută să mărturisească despre acest dar miraculos, el descoperă că poate fi înțeles numai de aceia care au primit deja același dar".

Scopul final

„Mântuiții vor ocupa o poziție mai presus decât a îngerilor, pentru a demonstra superioritatea seminței lui Hristos față de sămânța lui Adam" (CVM, pag. 49). „Un împreună moștenitor are același drept de moștenire ca moștenitorul însuși" (CVM, pag. 44). „El are viața lui Dumnezeu în el și, ca atare, e capabil să se împărtășească de lucrarea lui Hristos, ca fiind o legătură între fapte și Creator" (SCM, pag. 58). „El face parte dintr-o ordine nouă și distinctă" (CVM, pag. 12).

Lucrarea medicală

„Credinciosul trebuie să înțeleagă că, după ce și-a predat

viața în grija Marelui Doctor, nu trebuie să și-o mai ia niciodată înapoi, indiferent ce s-ar întâmpla... Bolnavii să fie încredințați Marelui Medic. Doctorul administrează bolnavului, în graba sa de a-i salva viața, medicamente și antibiotice, un procedeu care este contrar lucrării misionare medicale adevărate... Pentru că nu văd nici o dovadă că Dumnezeu ar avea de gând să-și manifeste puterea vindecătoare, ei cad sub această presiune și încredințează cazul lor unui doctor pământesc... Spre deosebire de Exemplul lor divin, ei nu au rămas supuși voinței și poziției lui Dumnezeu, ci și-au însușit o lucrare, care îi aparține numai lui Dumnezeu" (ODS, pag. 522-524).

Notă: Răspundem pentru originalitatea ideilor citate, dar, la indicarea paginilor, pot apărea deosebiri (ediție rom. /engl./germ.). Nu am comentat învațăturile lui F.T. Wright. Fiecare adventist le poate comenta. Dacă se va cere, vom face și lucrul acesta într-un articol viitor. Scrierile lui F.T. Wright au fost lecturate de Frații Orban Adalbert și Faluvegi Dezideriu, profesori la Institutul Teologic.

știri informații anunțuri știri informații anunțuri

Invitație la memorarea Psalmilor. Departamentul de tineret al Conferinței Moldova îi invită pe cei care au memorizat Cartea a doua a Psalmilor (42-72), pe data de 25 octombrie 1997, în comunitatea Matca, unde va avea loc prezentarea Psalmilor. Pentru următoarea etapă, vor fi studiate și memorate Cărțile a treia (Ps. 72-89) și a patra (Ps. 90-106), care conțin câte șaptesprezece psalmi, așa încât „și un copil le-ar putea scrie numărul" (Is. 10, 19), memorându-i.

Exploratori americani în România. În perioada 20-26 august, s-a desfășurat primul Curs de specializări Explo din România, în tabăra de la Sătic. În acest scop, a fost invitată o echipă de instructori, reprezentând conferința cu cel mai dinamic program pentru exploratori din Diviziunea

Nord Americană, Conferința Georgia-Cumberland. Printre oaspeți, s-au numărat și cei doi directori de tineret de la conferință, John Swafford (pentru copiii și juniorii) și Fred Fuller (pentru adolescenții și tinerii), care au condus o echipă formată din 15 instructori.

Exploratorii americani au o mare experiență și o bună calificare. Dincolo de cunoștințele teoretice și practice, aceștia au înflăcărat, mai presus de toate, iubire pentru copiii și atașament față de Dumnezeu. Cu această ocazie, instructorii Explo s-au convins, o dată în plus, că scopul acestui program este mântuirea tinerilor prin Isus Hristos și pregătirea lor pentru misiune.

La succesul cursurilor a contribuit și marea experiență a instructorilor americani, dintre care cei mai mulți cunosc exploratorismul încă din copilărie. Unii dintre

aceștia au slujit în Consiliul de exploratori al conferinței mai bine de cincisprezece ani. Ca semn că înțeleg situația delicată din țara noastră, toate cheltuielile legate de călătorie au fost suportate de echipa din S.U.A.

Printre cele 20 de specializări prezentate, s-au numărat viața în natură, povestiri creștine, stele, plante sălbatice comestibile, păsări, urme de animale, viața de familie, tehnici de salvare etc. Toate aceste specializări și altele noi vor fi puse în curând la dispoziția exploratorilor și a celorlalți instructori din România.

Cu acest prim Curs de specializări Explo, s-au pus bazele unei colaborări între România și Conferința Georgia-Cumberland, pentru o mai bună slujire a tineretului. Sperăm să vedem și în viitor roadele acestei colaborări, spre binecuvântarea copiilor și tinerilor din

țara noastră și, de ce nu, a prietenilor noștri de peste ocean. (Cristian Modan)

Condoleanțe pentru prințesa Diana. Conferința Generală și-a exprimat condoleanțele, alături de mii de oameni, familiei regale a Marii Britanii, pentru moartea tragică a Prințesei de Wales, Diana, pe 31 august. Într-o scrisoare trimisă ambasadorului Regatului Unit al Marii Britanii în Statele Unite, John Olav Kerr, directorul pentru relații publice și libertatea religioasă de la Conferința Generală, John Graz, a scris: „[Prințesa Diana] a ocupat un loc unic în inima poporului britanic și a celui american și, într-adevăr, în gândirea idealizantă a nenumărați oameni din lume, ea a reprezentat prototipul faptului de a fi prințesă".

(Adventist Review, 25 septembrie 1997)